ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκλείσουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου, -δσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ ταδελφία των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραταί, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 1ης Αὐγούστου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἰδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ.Δ' καὶ Ϛ', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

293. Λεξίγριφος

Ἀπόστολος εἶνε τὸ πρῶτόν μου
Ἄρθρον ἁπλοῦν τὸ δεύτερόν μου·
Ἓν ἀριθμητικὸν τὸ τρίτον μου
Καὶ ποιητὴς τὸ σύγολόν μου.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀτρομήτου Ἕλληνος

294. Συλλαβόγριφος

Μιὰ νῆσον τοῦ Αἰγαίου
Μὲ τἄβρο της λαμβάνω,
Κι' ἀμέσως ἕνα σπίτι
Μ' αὐτὰ τὰ δύο κάνω.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστροχαλαστῆ

295. Στοιχειόγριφος

Ὁλόκληρον μὲ πίνεις,
Ἡ μᾶλλον μὲ ροφᾷς·
Ἀκέφαλον μὲ ψήνεις,
Ἂν θέλῃς νὰ μὲ φᾷς.
Ἐστάλη ὑπὸ Χαρ. Τσιμάρα

296. Αἴνιγμα

Ἀπ' τὴν κεφαλὴ ὡς τὰ πόδια
Εἶμαι μαῦρος, δὲν ἀπρίζω·
Ἀπ' τὰ πόδια ὡς τὸ κεφάλι
Δόξα ἀθάνατη θυμίζω.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέας Ἑλλάδος

297. Πυραμὶς

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄνθος
* + * = Ἐπίρριμα.
** + ** = Νῆσος.
*** + *** = Κράτος τῆς Ἀμερικῆς.
**** + **** = Ἀρχαῖος Στρατηγός.
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀθηνᾶς Ε. Δάδαινα

298. Ρόμβος

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ ἔσχατον στὸ σκάφος νὰ ζητήσῃς
Τὸ ἄλλο στ' ἀριθμητικὰ βεβαίως θὰ πανταντήσῃς.
Μέρος δενδρόφυτον τὸ τρίτον μου
Τὸ τέταρτον λῃστὴς ἀρχαῖος·
Ἐπίθετον κι' ἀντωνυμία ἔπειτα
Καὶ τελευτᾷ ὁ ρόμβος ὁ ὡραῖος.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέλκε

299. Λογογοναίγνιον

Ποία πόλις εὑρίσκεται εἰς τὰ πόδια μας;
Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσάνθης Γ. Μωραΐτου

300. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχιά των νὰ ποτελοῦν ἀρχαῖον τραγικὸν ποιητήν:

Πλατύς, Διάφορος, Σκυθρωπός, Φίλεργος, Ἀγρυπνῶ, Χαρά, Νύξ, Φῶς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κλώνου Μυρσίνης

301. Φωνηεντόλιπον.

* – χρνς – πντ – τ – δλ – δλ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γερω-Θωμᾶ

302. Γρῖφος

```
        ο        ἂν
    ο       ο       ἂν       ἂν
        Φ       7
    ο       ο       ἂν       ἂν
        ο        ἂν
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξανθομάλλη

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 23

223. Μαχαῖρι (μά, χέρι.)—224. Ἀκακία-κακία.—225. Ἄγγελος-Ἄγγλος.—226. Ἀδόμας – Ἀθάμας.

227. Ο
ΟΥΣ
ΟΧΡΙΣ
ΟΥΡΑΝΟΣ
ΣΙΝΙΣ
ΣΟΣ
Σ

228. ΟΥΡΑΝΙΑ
ΑΛΒΑΝΙΑ
ΚΕΥΛΑΝΗ
ΥΠΟΜΟΝΗ
ΠΑΠΥΡΟΣ
ΠΟΛΩΝΙΑ
ΣΑΛΑΜΙΣ

229. *Τὰ ἐν οἴκῳ μὴ ἐν δήμῳ.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἑλικοειδῶς ἐκ δεξιῶν πρὸς τἀριστερά). 230. ΑΡΑΛΗ (Αἰγαῖον, Συρία, Ἀγαυη, Μίλων, Ἄδμητος).—231. Δικαίως κτῶ.—232. *Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἐνίκησεν ἐν Γρανικῷ.* (Ὠμέγα - σὰλ ἔξ - ἄνδρ' ὡς ἐν οἰκοι-σὲν ἐν γράν - οἰκῶ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀγαπητή μου *Χρυσαλλίς*, σοῦ εὔχομαι καλὴν διασκέδασιν στὴν ἡλιοστάλακτην Ἀθήνα μας καὶ εὐτυχῆ ἐπάνοδον.
Ζεφυρῖτις. *(ΙΒ',151)*

Ὅλοι ψηφίσατε τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα:
ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ
ΔΟΞΑΣΜΕΝΗ ΓΑΛΑΝΟΛΕΥΚΗ
Ἀλέξανδρος Μαυροκορδᾶτος. *(ΙΒ',152)*

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι, ψηφίσατε πάντες τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμα:
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ
ΣΑΛΠΙΓΞ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ *(ΙΒ'153)*

Ὅλοι ἀπὸ ἕνα ἄσπρο καὶ στὸ ὑπέροχο ψευδώνυμο: **ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ**
Δωδωναῖος. *(ΙΒ',154)*

Δηλοῦμεν, ὅτι παραιτούμεθα ὁριστικῶς ὡς μέλη τοῦ «Θριάμβου».—*Δοξασμένη Γαλανόλευκη, Δεινοπαθουμένη Ἑλλάς.* *(ΙΒ',155)*

Ψηφίσατε πάντες τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον *Νέα Ἑλλάς.*
Δοξασμένη Γαλανόλευκη. *(ΙΒ',156)*

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ»

Ἱδρύθη ἐν Λίμνῃ Παράρτημα. Πρόεδρος ἐξελέγη Γεώργιος Χρυσότακις, Γραμματεὺς Γρηγ. Παπαγεωργίου, Ταμίας Δημ. Καστάνης.—Διορίζονται ἀντιπρόσωποι: Πειραιῶς Γεώργ. Σείζάν, Καρδίτσης Φ. Διαμαντόπουλος, Ἰωαννίνων Κινέας, Ξηροχωρίου Δαμάσκος Σταματόπουλος καὶ Κύμης Γεώργ. Αἴσωπος. *Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι καὶ ἄλλων μερῶν.*

Διεγράφη ἀπὸ τὰ μέλη τοῦ «ΘΡΙΑΜΒΟΥ», κατ' ἀπόφασιν τοῦ Συμβουλίου, ὁ Δημήτριος Μιχαηλίδης. *(ΙΒ',158)*

Πειρακτήριον, μὴ πειράζεσαι! «ΘΡΙΑΜΒΟΣ» χαίρει ἄκραν ὑγείαν. Πρόσεχε ὑγείαν πληροφορήσαντός σε, ὡς καὶ τὴν Σήν! *(ΙΒ',159)*

Κερκυραϊκὴν Μέραν. Διατί ἐπαύσατε καρτανταλλαγὴν ἄνευ εἰδοποιήσεως; Ἀναμένω.—*Πένα τοῦ Τολστοῖ.* *(ΙΒ',160)*

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Ἡ ἰδανικότης, τὸ ὑψηλὸν καὶ φαντασιῶδες κοσμοῦσι τὸ ψευδώνυμον τῆς ἀγαπητῆς *Νέας Ἑλλάδος.* Τίς δὲν θέλει νὰ ἐκπληρωθῇ τὸ ὄνειρόν του καὶ οἱ πόθοι του καὶ νὰ ἴδῃ τὴν Ἑλλάδα ἐκτεινομένην ἀπὸ τοῦ Δουνάβεως μέχρι τοῦ Ταινάρου καὶ ὀνομαζομένην ***ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ***; Ὅστις ἐπιθυμεῖ αὐτό, ἂς ψηφίσῃ τὴν *Νέαν* μας *Ἑλλάδα* καὶ δὲν θἀργήσῃ νὰ γίνῃ.
Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο (ΙΒ', 145)

Ψηφοφόροι! Ἐμπρός!!!... μάρς!.. Στέλλετε ψηφοδέλτια. Ἐὰν ὅμως ἐπιθυμεῖτε βραβεῖον ἐκλογέως, μὴ λησμονῆτε καὶ τὴν **ΝΕΑΝ** μας **ΕΛΛΑΔΑ**... ΖΗΤΩ ΩΩΩ...—*Κωνσταντινούπολις.* *(ΙΒ',161)*

Τὴν ψῆφόν σας, ὦ εὐγενεῖς Ἑλληνόπαιδες καὶ Ἑλληνοποῦλες στὴν **ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ**
Γέρος τοῦ Μωριᾶ. *(ΙΒ',162)*

Ἑλληνόπουλα! Ἂν εἶσθε ἄξιοι ἀπόγονοι τῶν προγόνων μας ψηφίσατε τὴν **ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ**.—*Πειρακτήριον*

Ποίησις καὶ Πατριωτισμὸς συνδεθέντα ἀπετέλεσαν τὸ ψευδώνυμον **ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ**. Καθῆκον πάντων εἶνε νὰ ἀσπρίσετε πανηγυρικώτατα αὐτήν. — *Ἐλπίδες τοῦ Μέλλοντος* *(ΙΒ', 164)*

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΑΥΠΛΙΟΥ
«ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ»

Διορίζονται ἀντιπρόσωποι: Πειραιῶς: *Ἀεροπλάνον Δαίδαλος*, Βόλου: *Ἄναυρος*, Λεχαινῶν: *Ἥρωΐς τοῦ 21.* — Βραβεύεται ἡ *Δοξασμένη Γαλανόλευκη* διότι ἐνέγραψε 5 μέλη.—Διεύθυνσις Συλλόγου ἀσφαλής: *Δάφνης Στέφανον*, Ναύπλιον. *(ΙΒ',165)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 28ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 261)

ΑΘΗΝΩΝ: Νικίας Ἀλ. Βέρτης, Ἑλλη Ἐμ. Μέμιτσα, Μαρίκα Γ. Βλαδιμήρου, Στεφ. Βέρτης, Κωνστ. Καραβέλλος, Παιώνιος Νίκη, Γεώργ. Α. Μαυρίδης.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Λουκία Κριτσιλῆ. Θεοδ. Γ. Βαρελᾶς, Ἰωάν. Α. Παπαδιαμαντόπουλος, Σ. Δ. Γεωργίτσης.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγδατόπουλος.
ΘΗΒΩΝ: Χ. Παλιγγένης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ὄλγα Θ. Καζιάνη.
ΚΥΜΗΣ: Ἀθαν. Π. Κάραβας.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Κλ. Γ. Κοτοπούλης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Κ. Ι. Φαρμακίδης.
ΠΥΡΓΟΥ: Α. Γκολφινόπουλος.
ΣΥΡΟΥ: Σ. Ι. Κολοκούσης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Φιλόσοφος Ἀριστοτέλης.
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Ἀριάδνη Στ. Παπαγιάννη, Βασ. Τράμπας.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΔΥΡΡΑΧΙΟΥ: Π. Σαλαμπάσας.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Βασ. Θ. Οἰκονομίδης.
ΚΥΔΩΝΙΩΝ: Ἀθηνᾶ Ε. Δάδαινα.
ΚΩΝΠΟΛΕΩΣ: Θαλῆς.
ΣΜΥΡΝΗΣ: Ν. Θ. Νικολαΐδης.
ΣΤΕΝΗΜΑΧΟΥ: Ἀποστ. Α. Παπαπαυστόλου, Δημ. Μαριντσογλου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Πύργῳ Α. ΓΚΟΛΦΙΝΟΠΟΥΛΟΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰουλίου. Πλεονάζουν λεπτὰ ὀυ διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2303

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησία . . . . δρ. 8,—	Ἐτησία . . . φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . » 4,50	Ἑξάμηνος. . . » 5,50
Τρίμηνος. . . » 2,50	Τρίμηνος . . . » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩΙ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 30 Ἰουνίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 31*

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΔ' *(Συνέχεια)*

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Οἱ ναυαγοὶ χορταίνουν.

Μετ' ὀλίγον ἕνας βοηθὸς τοῦ μαγείρου ἀνήγγειλεν εἰς τὸν Πέτρον ὅτι τὸ πρόγευμα ἦτο ἕτοιμον.

Αἱ κυρίαι ἐπερίμεναν εἰς τὴν αἴθουσαν, στολισμέναι ὅσον τὸ ἐπέτρεπον τὰ μέσα των, περιοριζόμενα τώρα εἰς ὅ,τι ἔφεραν ἐπάνω των.

—Ὦ, ἀγαπητέ μου Πέτρε, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ζολλιέ, τί θαύματα κάμνετε! Εὑρισκόμεθα τώρα εἰς ἕνα πλοῖον μυστηριῶδες, τοῦ ὁποίου σεῖς εἶσθε ὁ ἀνεγνωρισμένος κυβερνήτης καὶ τὸ ὁποῖον ἴσως θὰ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὸν λιμένα!

— Τὸ ἐλπίζω, ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ νέος· ἀλλ' ὡς νὰ σερβιρισθῆτε, ἐπιτρέψατέ μου νὰ ὑπάγω νὰ ἰδῶ τὸν ἄρρωστόν μου.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ τραυματίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐκοιμᾶτο πλέον καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα, χωρὶς νὰ κινῇ τὸν βραχίονα ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς του.

—Ἐλπίζω νὰ τὴ γλυτώσω, τῷ εἶπε, χάρις εἰς σᾶς, ἀγαπητοί μου *μουσαφιρέοι!* Ἡ κυρία Ζολλιὲ κατώρθωσε νὰ ξαναβρέξῃ τὰ μπαμπάκια χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὸν ἐπίδεσμον. Αὐτὸ μὲ ἀνακούφισε πολύ. Πηγαίνετε νὰ φᾶτε. Διέταξα νὰ σᾶς βάλουν στὴ θέσι μου, διὰ νὰ σᾶς ὑπακούουν οἱ ἄνδρες μου καὶ νὰ σᾶς σέβωνται. Μοῦ φαίνεσθε καλὸ κι' ἄξιο παλληκάρι. Πηγαίνετε γρήγορα στὸ τραπέζι.

— Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερ' ἀπὸ ὀκτὼ ἡμέρες! εἶπεν ὁ Πέτρος γελῶν.

— Ὥστε εἶνε περιττὸ νὰ σᾶς εὐχηθῶ καλὴ ὄρεξι!

Καὶ ὅμως οἱ τρεῖς ναυαγοὶ ἔφαγαν ὀλίγον, διότι οἱ στόμαχοί των, ὡς ἐκ τῆς μακρᾶς ἀδρανείας, εἶχον ἀπομαθῆ νὰ διαστέλλωνται πολύ. Ἤπιαν ὅμως μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἕνα λαμπρὸ κρασί, ἀνακατευμένον μὲ κρύο νερόν.

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀφίνων τὰς κυρίας νὰ περιποιηθοῦν τὸν ἄρρωστόν του, ὁ Πέτρος ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς κοιμωμένους εἰς τὴν πρώραν.

Δύο ἐξ αὐτῶν εἶχον ἐξυπνήσῃ· ἀλλ' ἡ διήγησις των δὲν προσέθεσε μεγάλα πράγματα εἰς ὅσα ἤξευρεν ἤδη ὁ Πέτρος ἀπὸ τὴν διήγησιν τοῦ Μπιρέττ, τοῦ μαγείρου, διότι δὲν ἤθελαν νὰ ὁμολογήσουν ὅτι εἶχαν λάβῃ μέρος εἰς τὴν συνωμοσίαν.

—Ὁ ὑποπλοίαρχος μᾶς ἐφώναξε, τὸν ὑπακούσαμε· μᾶς πῆγε στὸ σαλόνι· ἔπιναν ἐκεῖ μαλάγα· ἤπιαμε καὶ μεῖς μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους, χωρὶς νὰ ξέρωμε τίποτε.

Ἦσαν δύο Μαλτέζοι, ὁμιλοῦντες κακῶς τὴν γαλλικήν. Ὁ Πέτρος τοῖς ἀνήγγειλεν, ὅτι, διερκοῦντος τοῦ ὕπνου των, ὅλοι σχεδὸν οἱ σύντροφοί των εἶχον ἀποθάνῃ καὶ ὅτι νέον πλήρωμα ὡδήγει τώρα τὸ πλοῖον.

«Ρίπτει εἰς τὸ βαρέλι μίαν λευκὴν σκόνην...»
(Σελ. 266, στ. γ'.)

— Θὰ ἐργάζεσθε μὲ τοὺς ναύτας μου, προσέθεσε, καὶ θὰ σᾶς ἐπιτηροῦν, διότι ἐγὼ εἶμαι ὑπεύθυνος διὰ τὸν «Μιστρὰλ» καὶ τὸν πλοίαρχον Μπερτράν. Τὸ πλήρωμά του ἐπεχείρησε νὰ τὸν φονεύσῃ διὰ νὰ καταλάβῃ τὸ πλοῖον· καὶ εὗρε τὴν δικαίαν τιμωρίαν τῆς πράξεώς του, διότι ἡ στάσις ἐντὸς πλοίου εἶνε τὸ πλέον ἄτιμον ἔγκλημα. Θὰ ἀποτελέσετε μέρος τῆς ὁμάδος τὴν ὁποίαν διευθύνει ὁ Καργκασσού.

— Πολὺ καλά, καπετάνιο μου, ἀπεκρίθησαν οἱ δύο Μαλτέζοι, δαμασθέντες ἀπὸ τὸ ἐπιδλητικὸν ὕφος τοῦ νέου των ἀρχηγοῦ.

—Ἅμα ἐξυπνήσουν καὶ οἱ σύντροφοί σας, νὰ τοὺς τὰ πῆτε· αὐτοὶ θὰ κατα-

«Ἐλπίζω νὰ τὴ γλυτώσω...» (Σελ. 265, στ. β')

ταχθοῦν εἰς τὴν ὁμάδα τοῦ ναύτου μου Λεκέν. Ναύκληρός σας εἶνε ὁ Κερλός. Νὰ τὸν ὑπακούετε!

Ὁ Κερλὸς εἶχε γίνει ναύκληρος διὰ κλήρου καὶ οὔτω κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν δυςηρεστήθη διὰ τὴν προτίμησιν.

Ὁ καιρὸς διετηρεῖτο λαμπρὸς καὶ ὁ αὐτοσχέδιος πλοίαρχος ἠμποροῦσε πρὸς τὸ παρὸν νὰ εἶνε ἥσυχος. Μετ' ὀλίγον, βλέπων ὅτι ὅλα ἐπήγαιναν καλὰ καὶ ὅτι ὅλοι ἦσαν εἰς τὰς θέσεις των, χορταςμένοι κ' εὐχαριστημένοι, κατέβη νὰ συναντήςῃ τὰς φίλας του, τὰς ὁποίας εὗρεν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ πλοιάρχου Μπερτράν.

Τοῦ ἐκρατοῦσαν συντροφιὰν καὶ τὸν ἐνοσήλευαν.

—Ἆ, ἰδοὺ ὁ νεαρός μας σωτήρ! ἀνέκραξεν ὁ ναυτικός, βλέπων εἰςερχόμενον τὸν Πέτρον.

—Ὦ, παρακαλῶ, μὴν ὁμιλῆτε ἔτσι! εἶμαι ὄργανον εἰς τὰς χεῖρας τῆς θείας Προνοίας, ἡ ὁποία μοῦ ἔδωσε νὰ ἐκτελέσω μίαν ἐντολήν...

— Ναί, ναί, γνωρίζω ὅλην σας τὴν ἱστορίαν, νεαρέ μου πλοίαρχε. Γνωρίζω πόσον εἶσθε γενναῖος καὶ μετριόφρων.

Στενοχωρημένος κάπως ὁ Πέτρος ἔστρεψε τὴν συνομιλίαν εἰς ἄλλο θέμα καὶ διηγήθη τί εἶχε μάθει καὶ τί εἶχε κάμει πρὸ ὀλίγου. Ἡ ὀρθότης τῶν κρίσεών του καὶ τῶν πράξεων ἐξέπληξε τὸν ἀσθενῆ.

—Ὥστε ἐρρίψατε τοὺς ναύτας μου εἰς τὴν θάλασσαν καὶ διωργανώσατε νέον πλήρωμα. Λαμπρά! Καὶ ποῦ πηγαίνομεν τώρα;

— Κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Μοντεβιδέον, ὅπου θὰ φθάσωμεν γρήγορα, ἂν ἐξακολουθήσῃ ὁ ὡραῖος αὐτὸς καιρός. Εἶνε τουλάχιστον ἡ γνώμη τοῦ Κερλός, τοῦ ναυκλήρου μας. Βλέπω ὅμως, πλοίαρχε, ὅτι ἡ πληγή σας εἶνε ὀλιγώτερον σοβαρὰ ἀφ' ὅσον μᾶς ἔκαμέν εἰς τὴν ἀρχὴν νὰ φοβηθῶμεν ἡ ἀπώλεια τοῦ αἵματος. Οὔτε πυρετός, οὔτε ἐξάντλησις. Γρήγορα θὰ σηκωθῆτε.

—Μὲ τέτοιους νοσοκόμους μπορῶ νὰ μὴ γιατρευθῶ γρήγορα; καὶ τὸ ἐπιθυμῶ πολύ, διὰ νὰ τοὺς περιποιηθῶ εἰς τὴν μικράν μου αὐτὴν κατοικίαν, ὅπου τώρα βασιλεύετε σεῖς, νέε μου φίλε!

—Δὲν πιστεύω νὰ σᾶς κακοφαίνεται αὐτό; ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος. Ἀνέλαβα τὸν οἶακα ἐπειδὴ σᾶς ἤὗρα ἀναίσθητον καὶ θά..

—Καὶ θὰ τὸν κρατήσετε μέχρι τοῦ λιμένος, ἐγὼ σᾶς τὸ λέγω! Ὄχι μόνον δὲν μοῦ κακοφαίνεται, ἀλλ' ἀπεναντίας εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. Ἔπειτα ἡ πληγή μου, ἡ ἀδυναμία μου... Δὲν θὰ μπορέσω διὰ πολὺν καιρὸν νὰ κάμω ἄλλο τίποτε, παρὰ νὰ σᾶς ὁδηγῶ εἰς τὸ ἔργον σας... Πιθανὸν ἡ πληγή μου νὰ μὴν εἶνε βαρεῖα ὅσον ἐνομίσατε ςτὴν ἀρχή· ἀλλὰ θὰ μοῦ χρειασθῇ μεγάλη ἀνάπαυσις, ἐξ αἰτίας τοῦ μέρους ὅπου ἐχώθη τὸ μαχαῖρι. Ἡ παραμικρὰ κίνησις, μοῦ φαίνεται, θὰ ἠμποροῦσε νὰ μοῦ φέρῃ συγκοπήν.

—Δὲν πρέπει λοιπὸν οὔτε νὰ παραμιλῆτε, εἶπεν ἡ κυρία Ζολλιέ. Θὰ σᾶς ἀφίσωμε νὰναπαυθῆτε δύο ὥρας, καὶ ἐπιστρέφομε.

Οἱ τρεῖς φίλοι ἀνῆλθον εἰς τὴν γέφυραν. Ἦτο μεγάλη εὐχαριστήσις δι' αὐτοὺς νὰ βλέπουν τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο τριΐστιον, στερεὸν καὶ καλοκαμωμένον βρίκιον, νὰ σχίζῃ ὑπερηφάνως τὴν θάλασσαν.

Τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοιάρχου.

Τὸ ἑσπέρας κατέβησαν πάλιν εἰς τὸν θάλαμον τοῦ ἀσθενοῦς. Ὁ Πέτρος τοῦ ἤλλαξε τὴν πληγήν. Κ' ἐπειδὴ τὸν εὗρισκε πολὺ καλλίτερα, τὸν ἠρώτησεν ὑπὸ ποίας περιστάσεις ἐδέχθη ἐκείνην τὴν μαχαιριάν.

«Ἤὗρα τὴν δύναμιν νὰ πυροβολήσω κατὰ τοῦ δολοφόνου μου...» (Σελ. 266, στ. γ')

— Κανεὶς δὲν σᾶς τὸ εἶπεν ἀκόμη;

—Ὄχι, διότι οἱ ἐπιζήσαντες ναῦται λέγουν ὅτι δὲν ἠξεύρουν τίποτε καὶ ὅτι ἦλθαν ἐδῶ ἁπλῶς κατὰ διαταγὴν τοῦ ὑποπλοιάρχου.

— Λοιπόν, νέε μου φίλε, ἂν θέλετε, πάρετε τὸ Ἡμερολόγιόν μου ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ τραπεζάκι... θὰ σᾶς ὑπαγορεύσω καὶ θὰ γράψετε ὅλα τὰ συμβάντα. Ἔτσι θὰ τὰ μάθετε καὶ συγχρόνως θὰ μοῦ κάμετε μίαν ἐκδούλευσιν.

— Εὐχαρίστως, πλοίαρχε, ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καθήμενος διὰ νὰ γράψῃ.

—Βάλετε χθεσινὴν ἡμερομηνίαν, ὑπέλαβεν ὁ τραυματίας, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ ὑπαγορεύῃ:

«Τὸ μεσονύκτιον μὲ διεδέχθη ὁ ὑποπλοίαρχος. Μὲ θαυμάσιον καιρόν, διηυθυνόμεθα Ν.—ΝΑ.

«Εἰς τὰς δύο, ἐλαφρὸς κρότος, ἀσυνήθης, μ' ἐξυπνᾷ. Ἀκροάζομαι, κατόπιν σηκώνομαι καὶ βλέπω. Ἡ θύρα τῆς καμπίνας μου ἦτο πάντοτε ἀνοικτή. Βλέπω τὸν ὑποπλοίαρχον νὰ διευθύνεται πρὸς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης μὲ μυρίας προφυλάξεις, κυττάζων γύρω του ὡς διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν τὸν βλέπει κανείς. Φθάνει πλησίον τοῦ βαρελίου τῆς μαλάγας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνειθίζω νὰ πίνω ἕνα ποτῆρι πρὸ τοῦ γεύματος, ἐπειδὴ ὑποφέρω ἀπὸ τὸ στομάχι.

«Ἐκεῖ, νομίζων ὅτι δὲν τὸν βλέπει κανείς, ρίπτει εἰς τὸ βαρέλι μίαν λευκὴν σκόνην, ἐκ τῆς ὁποίας ἔχει μεγάλην ποσότητα μέσα εἰς ἕνα χαρτί. Κατόπιν, μὲ μίαν ράβδον, ἀνακατώνει τὸ κρασί.

«Ἡ ἔκπληξίς μου εἶνε τόση, ὥστε κάμνω ἓν κίνημα, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἀκούει. Βουλώνει εὐθὺς τὸ βαρέλι καὶ στρέφει ἄγριον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος μου. Μὲ βλέπει. Ἐγὼ ὀπισθοχωρῶ, ἐλπίζων νὰ μὴ μὲ ἀναγνωρίςῃ.

«Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀναβαίνει βιαστικὰ τὴν γέφυραν. Ἐγώ, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, σπεύδω νὰ ἐνδυθῶ καὶ νὰ ὁπλισθῶ μὲ δύο ρεβόλβερ.

«Ἀνοίγω κατόπιν τὸ φαρμακεῖόν μου καὶ βλέπω ὅτι τὸ μικρὸν δοχεῖον τῆς μορφίνης εἶνε κενόν. Νομίζων ὅτι δὲν εἶχα νὰ δυσπιστῶ πρὸς κανένα, ἄφινα συχνὰ τὸ κλειδὶ εἰς τὴν κλειδαριάν. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἐπωφελήθη διὰ νὰ προμηθευθῇ τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον προώριζε δι' ἐμὲ καὶ εἶχε ρίψῃ πρὸ ὀλίγου εἰς τὸ κρασί μου.

«Ἐν τούτοις, ἐσυλλογίσθην, ἀφοῦ δὲν πίνω κάθε φορὰν παρὰ ἕνα μικρὸ ποτῆρι, δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἀρκετὴ μορφίνη εἰς τόσῳ μικρὰν ποσότητα ὥστε νὰ μὲ δηλητηριάςῃ.

«Ποῖος λοιπὸν νὰ ἦτο ὁ σκοπός του;

«Νὰ μὲ ἀποκοιμήσῃ ἴσως, διὰ νὰ μὲ φονεύσῃ ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἐπειδὴ μὲ φοβεῖται.

«Ἐνῷ ἐσυλλογιζόμην αὐτά, ἤκουσα βήματα ἀπὸ πόδας γυμνοὺς εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ εἰς τὴν κλίμακα.

»Ἐνόησα ὅτι θὰ μοῦ ἐπεςέθεντο. Ἐπῆρα τὰ πιστόλια μου κ' ἐπῆγα νὰ σταθῶ εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ προβάλω τὴν κάνην τοῦ ὅπλου μου εἰς τὴν κλίμακα, ὥστε νὰ ἐμποδίσω τοὺς ἐχθρούς μου νὰ μὲ κυκλώσουν.

«Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξηρχόμην ἀπὸ τὴν καμπίναν μου, ἐδέχθην κατάστηθα μίαν μαχαιριάν.

»Ἤὗρα τὴν δύναμιν νὰ πυροβολήσω μὲ τὸ ρεβόλβερ κατὰ τοῦ δολοφόνου μου, ἔπειτα ἐκλονίσθην καί, στηριχθεὶς ἐπὶ

τῆς τραπέζης, ἐπίεσα τὴν πληγήν μου μὲ μίαν πετσέταν.

»Ἤκουσα τότε τοὺς ναύτας νὰ λέγουν:

»—Πάει ὁ ἀρχηγός, ἀντίο συνωμοσία! Ἂς πιοῦμε ἀπὸ ἕνα ποτηράκι, κ' ἔπειτα βλέπομε!

»Ἐζητοῦσαν οἰνόπνευμα, δὲν εὕρισκαν καὶ ὁ ναύκληρος ἐφώναξε:

»— Ἂς ριχθοῦμε στὴ μαλάγα τοῦ καπετάνιου! Θὰ μᾶς κάμῃ καλὸ στὸ στομάχι!

»Ἐσυλλογίσθην ὅτι θὰ ἐναρκώνοντο καὶ θὰ ἦσαν ἀβλαβεῖς δι' ἐμέ. Ἀλλ' ἤμουν ἕτοιμος νὰ λιποθυμήσω. Στηριζόμενος εἰς τὸ τραπέζι, κατώρθωσα νὰ φθάσω μέχρι τῆς κλίνης μου, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἥρπασα ἕνα σινδόνι διὰ νὰ σταματήσω τὸ ἄφθονον αἷμα τῆς πληγῆς μου.

»Ἐξηπλώθην τότε ἐπὶ τῆς στρωμνῆς. Ἐπονοῦσα πολύ. Ἤκουσα τοὺς ναύτας νὰ κράζουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, διὰ νὰ πιοῦν, κ' ἔχασα τὰς αἰσθήσεις, νομίζων ὅτι ἀποθνήσκω.

»Ὅταν ἤνοιξα πάλιν τὰ μάτια, εἶδα πλησίον μου δύο ἀγνώστους νὰ μὲ περιποιοῦνται.

»Ὁ εἷς εἶνε νεώτατος, μ' εὐγενικὴν καὶ νοήμονα φυσιογνωμίαν· τὸν κράζουν *καπετάνιον*· ὁ ἄλλος εἶνε ναύτης.

»Ὁ πρῶτος μοῦ λέγει τὸνομά του. Εἶνε ὁ κόμης Ριονοσί. Ὁ ἄλλος ὀνομάζεται Καργκασσού. Μοῦ λέγουν ὅτι εἶνε ναυαγοὶ τῆς *Ὠβέρνης*, ὑπερωκεανείου βυθισθέντος πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν κατόπιν συγκρούσεως ἐν ὥρᾳ ὀμίχλης.

»Μοῦ ἀναγγέλλουν ἐπίσης ὅτι ὅλον μου τὸ πλήρωμα ἀπέθανεν ἢ κοιμᾶται. Ἀργότερα, μετὰ τὴν ἔρευναν τὴν ὁποίαν ἔκαμαν ἐπὶ τοῦ πλοίου, ἐπιστρέφουν καὶ μοῦ λέγουν, ὅτι οἱ μόνοι ἐπιζῶντες εἶνε πέντε ναῦται, ὁ μάγειρος καὶ οἱ δύο βοηθοί του. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐδηλητηριάσθησαν ἀπὸ τὴν μορφίνην, τὴν ὁποίαν ὁ ὑποπλοίαρχός μου εἶχε ρίψῃ εἰς τὸ κρασί μου.

»Τὰ ὀνόματά των, θ' ἀναγραφοῦν εἰς τὴν ἐπομένην σελίδα.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΕΙΔΙ ΚΑΙ ΧΕΛΙ

Φεῖδι, τὸ φαρμακερό,
Λέει σὲ χέλι γλυστερό:
«Δὲν ἀφίνεις μιὰ φορὰ
Τὰ θολά σου τὰ νερὰ
Καὶ μὲ μένανε τῆς πλάσης
Τόσα κάλλη νὰ θαυμάσῃς;»
Τὸ καϊμένο! Ξεγελιέται...
Καὶ γιὰ πάντα... ἀποκοιμιέται!

(Ρωσσικὸς μῦθος)

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΛΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΑΣ εἶπα εἰς τὴν προηγουμένην μου, ὅτι ὁ Λάτας διῆλθεν ὅλην σχεδὸν τὴν παιδικήν καὶ ἐφηβικήν του ἡλικίαν ὡς γεωργὸς καὶ ὡς ποιμήν. Ἦτο δεκαεννέα ἐτῶν, ὅταν κατετάχθη εἰς τὸ Ἑλληνοαραβικὸν Σχολεῖον τῆς Βηθλεέμ, «τότε πρῶτον,—ὡς λέγει ὁ ἴδιος,—ἀνοίξας τὴν ἑλληνικὴν Γραμματικήν». Φαίνεται ὅτι εἰς τὸ χωρίον του δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ μάθῃ παρὰ μίαν στοιχειώδη ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν καὶ δὲν εἶχεν ἀνοίξῃ ἄλλο βιβλίον παρὰ τὸ Ἀλφαβητάριον καὶ ἴσως-ἴσως καμμίαν Σύνοψιν καὶ κανὲν Ὡρολόγιον. Διότι τὰ ἐκκλησιαστικὰ τοῦ ἤρεσαν ἀνέκαθεν, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐπήγαινε τακτικά, ἔψαλλε μάλιστα, ἔλεγε τὸν Ἀπόστολον καὶ ὑπηρετοῦσεν εἰς τὸ ἱερόν. Αἱ γνώσεις του, φυσικά, ἦσαν πολὺ περιωρισμέναι. Εἶχεν ὅμως μεγάλον, ἀκοίμητον πόθον νὰ μάθῃ γράμματα, νὰναπτυχθῇ. Διηγοῦνται ὅτι μίαν ἡμέραν, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ χωρίον, συνήντησεν εἰς τὸν δρόμον ἕνα παιδί, χωριατόπουλο, τὸ ὁποῖον ἐπέστρεφεν ἐπίσης ἀπὸ τὸ σχολεῖον τῆς πόλεως εἰς τὴν ἐξοχικήν του οἰκίαν, μὲ τὰ βιβλία του ὑπὸ μάλης. Ὁ νεαρὸς βοσκὸς τὸ παρηκολούθησεν ἐπὶ πολὺ μὲ ζηλότυπον βλέμμα καὶ στενάξας, εἶπε πρὸς τὸν συνοδεύοντα αὐτὸν συγγενῆ: «Τί εὐτυχία μου ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν του!» Καὶ ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν του διὰ νὰ κρύψῃ τὰ δάκρυά του... Δὲν πρέπει λοιπὸν ν' ἀπορῇ κανεὶς ἂν ὁ χωρικὸς αὐτός, ὁ σχεδὸν ἀγράμματος μέχρι τῆς ἡλικίας τῶν δεκαεννέα ἐτῶν, ἔγεινε ἕνας ἀπὸ τοὺς σοφωτέρους ἄνδρας τῆς ἐποχῆς του. Εἶχε τὴν θέλησιν ἀνεπτυγμένην εἰς τὸν ὕψιστον βαθμόν. Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου, — καὶ μήπως εἶχε περισσότερον εἰς τὴν διάθεσίν του ὁ ὑπερῆλιξ πλέον μαθητής;—κατώρθωσε νὰ μάθῃ τὴν ἑλληνικήν, τὴν ἀραβικήν, τὴν ἑβραϊκήν, τὴν λατινικήν. Εἰκοσιὲξ ἐτῶν ἐπῆρε τὸ δίπλωμά του ἀπὸ τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ. Καὶ ἀργότερα, ἔμαθεν ἀκόμη γαλλικά, ἰταλικά, ἀγγλικά, γερμανικά. Ὁ πόθος τῆς γνώσεως δὲν τὸν ἐγκατέλειψεν ἔκτοτε καὶ εἰς ὅλην του σχεδὸν τὴν ζωὴν ἐξηκολούθησε νὰ μελετᾷ, νὰ μανθάνῃ. Τὴν μεγάλην του μόρφωσιν συνεπλήρωσαν τὰ μακρὰ καὶ πολυάριθμα ταξείδια του. Ὀλίγοι ἄνθρωποι ἐταξείδευσαν ὅσον ὁ Λάτας. Ἀκούραστος, ἀκατάβλητος, ἀεικίνητος, περιῆλθε τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἀνατολήν, τὴν Εὐρώπην. Ἐπεσκέφθη ἀργότερα τὰς Ἰνδίας, τὴν Κίναν, τὴν Ἰαπωνίαν, τὴν Ἀμερικήν, τὴν Αὐστραλίαν. Ἔλαβε μέρος εἰς τὸ θρησκευτικὸν Συνέδριον τοῦ Σικάγου καί, περὶ τὰ τέλη τῆς ζωῆς του, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ πύργου Ἔιφελ ἔγραψε τὸνομά του εἰς τὸ βιβλίον τῶν περιηγητῶν.

Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι τὸ πλέον ἀξιοθαύμαστον τοῦ Λάτα ἦτο ἡ ἰδιοφυία του. Ἐγεννήθη ῥήτωρ, ὅλη δὲ αὐτὴ ἡ μόρφωσις δὲν εἶχεν ἄλλον σκοπὸν παρὰ νὰ ἐνισχύσῃ καὶ νὰναδείξῃ τὸ φυσικόν του χάρισμα. Περίεργον εἶνε, ὅτι διὰ πολὺν καιρὸν τὸ ἠγνόει καὶ ὁ ἴδιος. Ἀλλὰ μίαν φοράν, μετὰ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅταν ἐσπούδαζεν ἐδῶ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου, συνέβη τὸ ἑξῆς: Ἕνας συμμαθητής του, θεολόγος, ἔβγαλε λόγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ὁ ὁποῖος ἐπῃνέθη πολύ. Τὸ τρόπαιον αὐτὸ τοῦ νέου Μιλτιάδου δὲν ἄφισε τὸν νέον Θεμιστοκλέα νὰ κοιμηθῇ. «Θὰ κάμω κ' ἐγὼ λόγο!» εἶπε. Κάθεται, τὸν γράφει, τὸν ἀποστηθίζει καὶ τὴν ἄλλην Κυριακὴν τὸν ἀπαγγέλλει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Αὐτὸ ἦτο! Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην «ἤνοιξεν ἡ τύχη του». Διότι ἡ ἰδιοφυία του ἀπεκαλύφθη διαμιᾶς. Ὅλοι ἐθαύμασαν τὴν εὐγλωττίαν, τὴν ἰσχυρὰν φωνὴν καὶ τὴν ἰσχυρὰν λογικὴν τοῦ νέου ἱεροκήρυκος. Τὸν προέτρεψαν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰ κηρύγματά του καὶ ἐντὸς ὀλίγου ἡ φήμη του ἐστερεώθη. Πλούσιοι θαυμασταί του τὸν ἔστειλαν τότε εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐπέστρεψεν ἀπὸ ἐκεῖ πάνοπλος. Κ' ἐξηκολούθησε νὰ κηρύττῃ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα μὲ καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν, ἕως ὅτου ἐχήρευσεν ὁ θρόνος τῆς πατρίδος του καὶ ὁ ἀρχιμανδρίτης Διονύσιος Λάτας, εἰς τὸ ἀπόγειον τότε τῆς φήμης καὶ τῆς δόξης του ὡς μεγάλου ἱεροκήρυκος, ἔγεινεν Ἀρχιεπίσκοπος Ζακύνθου.

Οὕτως ὁ βοσκὸς ἐκεῖνος τοῦ Γεραναρίου ἐπανῆλθε, κατὰ τὴν ἰδίαν του φράσιν, «ἐστεμμένος καὶ ἔνδοξος» ἐκεῖ, ὅθεν πρὸ τριακονταετίας εἶχε φύγει πτωχός, γυμνόπους, «μ' ἕνα τρίχινο σακκὶ καὶ μ' ἕνα κρίθινο παξιμάδι.» Ἀλλ' ἡ ἰδιοφυία ἡνωμένη μὲ τὴν μεγάλην θέλησιν ἔκαμαν τὸ θαῦμα νὰ μεταβάλλουν τὸν πτωχὸν βοσκὸν εἰς Ποιμένα λογικῶν προβάτων καὶ τὸ τρίχινον ἐκεῖνο σακκὶ εἰς χρυσοκέντητον ἀρχιερατικὸν σάκκον, εἰς πορφύραν ἐκκλησιαστικοῦ Ἡγεμόνος!...

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΠΡΟΣ ΜΗ ΠΡΟΒΙΒΑΣΘΕΝΤΑΣ

Μὴ ἀποθαρρυνθῆτε! Διπλασιάσατε τὰς προσπαθείας ὑμῶν, ὅπως ἀνακτήσητε τὰ ἀπολεσθέν. Μὴ φοβνήσετε, ἀλλὰ ζηλεύσατε μᾶλλον τοὺς εὐδοκιμήσαντας. Θέσατε τὰς δυνάμεις ὑμῶν εἰς ἐνέργειαν καὶ ἔστε πεπεισμένοι, ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει πρόσκομμα, μὴ δυνάμενον νὰ ὑπερνικηθῇ ὑπὸ συντόνου ἐργασίας καὶ θελήσεως. ***(Δ. Λάτας.)***

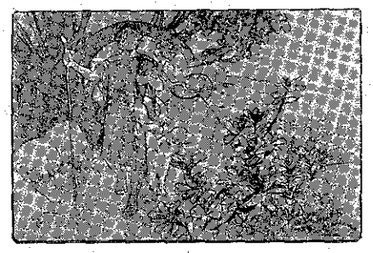

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 258.)

Ὁ Γέροντας σηκώθη, ἔφτασε τὴ λύρα ποῦ ἦταν κρεμασμένη σ' ἕνα παλοῦκι τοῦ δώματος καὶ εἶπε μὲ καλωσύνη :

— Παιδιά, δίκαιο εἶνε καὶ σωστὸ οἱ μὲν πλούσιοι νὰ δίνουν μεγάλο δῶρο καὶ οἱ φτωχοὶ νὰ δίνουν κατώτερο. Ὁ Ζεύς, ὁ πατέρας μας, ἄνισα ἐμοίρασε τ' ἀγαθὰ στοὺς ἀνθρώπους. Ὅμως τιμωρεῖ ὁ-ποιο παιδὶ κλέβει τὸ φόρο ποῦ χρωστοῦν ἐστὸ θεῖο ραψῳδό.

Ἡ προσεκτικὴ Μελανθὼ ἦλθε καὶ πῆρε τὰ φιλέματα ἀπὸ τὸ σπιτικὸ βωμό. Τοτε ὁ Γέροντας κούρδισε τὴ λύρα του κι' ἄρχισε νὰ μαθαίνῃ ἕνα τραγοῦδι 'στὰ παιδιὰ ποῦ εἶχαν καθήσει σταυροπόδι ὁλόγυρά του.

— Ἀκοῦστε πῶς λέει ἡ μάχη τοῦ Πατρόκλου καὶ τοῦ Σαρπηδόνος, Εἶνε πολὺ ὡραῖο τραγοῦδι.

Καὶ τραγούδησε. Ἔβγαζε τοὺς ἤχους μὲ δύναμι, ἴδιων τὸν ἴδιο ρυθμὸ καὶ τὸ ἴδιο μέτρο 'ς ὅλους τοὺς στίχους· καὶ γιὰ νὰ μὴ λαθέψῃ ἡ φωνή του, κρατοῦσε τὸ ἴσο, σὲ κάθε ὅμοιο διάστημα μὲ μιὰ νότα τῆς τριχόρδου λύρας του. Καὶ πρὶν πάρῃ κάθε ἀναπνοήν, ἔβγαζε μιὰ δυνατὴ φωνὴ ποῦ τὴν συνώδευε μιὰ τραχεῖα κροῦσις τῶν χορδῶν.

Ἀφοῦ ἔλεγε τόσους στίχους ὅσα ἦταν δυὸ φορὲς τὰ δάκτυλα τῶν χεριῶν του, ἔβαζε τὰ παιδιὰ νὰ τοὺς ξαναποῦνε, κ' ἐκεῖνα τοὺς ἐφώναζαν ὅλα μαζί, μὲ κάτι φωνὲς διαπεραστικές, κρούοντα, ὅπως ὁ δάσκαλός τους, τὲς μικρὲς λύρες τους, ποῦ μόνα τους τὲς εἶχαν κάνει ἀπὸ ξύλο, καὶ δὲν ἔβγαζαν κανέναν ἦχο.

Ὁ Γέροντας ἐπαναλάμβανε τοὺς ἴδιους στίχους μὲ ὑπομονή, ἕως ὅτου οἱ μικροὶ τραγουδισταὶ τοὺς μάθαιναν καλά. Ἐπαινοῦσε τὰ προσεκτικὰ παιδιά, ἐκεῖνα ὅμως ποῦ δὲν τοὺς μάθαιναν, τὰ κτυποῦσε μὲ τὸ ξύλο τῆς λύρας του κι' αὐτὰ πήγαιναν καὶ ζάρωναν 'ς ἕνα παλοῦκι τοῦ δώματος κι' ἔκλεγαν. Ἔδινε μόνον τὸ παράδειγμα τοῦ τραγουδιοῦ· δὲν τὰ μάθαινε καὶ κανόνας, γιατὶ ἐπίστευε ὅτι τὰ ποιητικὰ πράγματα ἦταν κανονισμένα ἀπὸ τ' ἀρχαῖα χρόνια καὶ ἔξω ἀπὸ τὴν κρίσι τῶν ἀνθρώπων. Μόνον γιὰ τὴν εὐκοσμία τοὺς ἔδινε συμβουλές.

Τοὺς ἔλεγε :

— Νὰ τιμᾶτε τοὺς βασιληάδες καὶ τοὺς ἥρωας· αὐτοὶ εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Νὰ λέτε τοὺς ἥρωας μὲ τὰ ὀνόματά τους καὶ μὲ τ' ὄνομα τοῦ πατέρα τους, ὥστε νὰ μὴ χάνωντοι αὐτὰ τὰ ὀνόματα. Ὅταν κάθεσθε στὶς ἀγορὲς καὶ στὶς ἐκκλησίες τοῦ λαοῦ, νὰ συμμαζεύετε τὸν χιτῶνά σας ἀπάνω στὰ πόδια σας καὶ ἡ στάσις σας νἄχῃ σεμνότητα καὶ χάρι.

Τοὺς ἔλεγε ἐπίσης :

— Νὰ μὴν πλένετε μέσα στὰ ποτάμια, γιατὶ τὰ ποτάμια εἶνε ἱερά. Νὰ μὴν ἀλλάζετε τὰ τραγούδια καθόλου ποῦ σᾶς μαθαίνω, οὔτε ἀπὸ ἀμνημοσύνη οὔτε ἀπὸ ἰδιοτροπία· κι' ὅταν κανένας βασιληᾶς σᾶς 'πῇ : «Ὡραῖα τραγούδια εἶν' αὐτά· ποιὸς σοῦ τἄμαθε ;» ν' ἀπαντᾶτε : «Μοῦ τἄμαθε ὁ Ραψῳδὸς τῆς Κύμης, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν πατέρα του, στὸν ὁποῖον κάποιος θεὸς βέβαια θὰ τὰ εἶχε μάθει.»

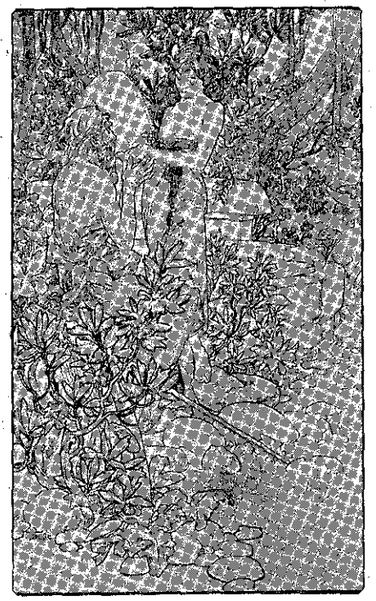

«Καὶ δρόσισε τὰ χείλη τοῦ τραγουδιστῆ».
(Σελ. 268, στ. γ'.)

Ἀπ' τὸ μποῦτι τοῦ βωδιοῦ τοῦ ἀπέμειναν μερικὰ διαλεκτὰ κομμάτια. Ἀφοῦ ἔφαγε ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ κομμάτια μπροστὰ στὴν πυρωστιὰ καὶ τσάκισε τὰ κόκκαλα μὲ ἕνα μπρούτζινο μπαλτᾶ, γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ μεδοῦλι, τὸ ὁποῖον μόνον αὐτὸς μέσα στὸ σπίτι ἦταν ἄξιος νὰ τρώῃ, τ' ἄλλα κρέατα τὰ μοίρασε στὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ τἄχουν δυὸ ἡμέρες.

Τότε παρατήρησε, ὅτι σὲ λίγο δὲν θἄμενε πιὰ τίποτα ἀπὸ τὴ διαλεκτη τροφὴ κ' ἔκανε τὴν ἑξῆς σκέψι : «Τοὺς πλουσίους τοὺς ἀγαπᾷ ὁ Ζεὺς· τοὺς πτωχοὺς δὲν τοὺς ἀγαπᾷ. Ἐγὼ δίχως ἄλλο θἄχω ἁμαρτήσει, χωρὶς νὰ τὸ ξέρω, σὲ κανένα θεὸ ἀπὸ 'κείνους, ποῦ ζοῦν κουμμένοι μέσα στὰ δάση, ἢ στὰ βουνά, ἢ μᾶλλον στὸ παιδὶ κάποιου ἀθάνατου· καὶ γιὰ νὰ ἐξιλεωθῶ γιὰ τὸ ἀκούσιο αὐτὸ κρίμα μου, τραβῶ στὰ γηρατειά μου τέτοια φτώχεια. Καμμιὰ φορά, δίχως νἄχῃ κανεὶς κακὸ σκοπό, κάνει κολάσιμες πράξεις, ἐπειδὴ οἱ θεοὶ δὲν ἀπεκάλυψαν στοὺς ἀνθρώπους τί ἐπιτρέπεται καὶ τί ἀπαγορεύεται νὰ κάνουν. Καὶ ἡ θέλησί τους εἶνε σκοτεινή.» Ἀνεκίνησε πολλὴν ὥραν αὐτὲς τὶς σκέψεις μέσα στὸ κεφάλι του, κ' ἐπειδὴ ἐφοβήθη νὰ μὴν ξαναπεινάσῃ πάλι, ἀπεφάσισε νὰ μὴ μείνῃ τὴν νύχτα ἄεργος στὸ σπίτι, ἀλλὰ νὰ πάῃ πέρα πρὸς τοὺς τόπους, ὅπου κυλᾷ ὁ Ἕρμος ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ ὅπου φαίνεται ἡ Ὀρνεία, ἡ Σμύρνη κ' ἡ ὥμορφη Ἰσσός, ξαπλωμένες στὸ βουνό, τὸ ὁποῖον, σὰν ἔμβολον καραβιοῦ φοινικικοῦ, χώνεται στὴ θάλασσα.

Κι' ἔτσι, τὴν ὥρα ὅπου τὰ πρῶτα ἀστέρια τρεμανάβουν στὸ χλωμὸ οὐρανό, αὐτὸς ἐζώσθη τὴ λύρα του καὶ 'πῆρε τὸ δρόμο πρὸς τὶς κατοικίες τῶν πλουσίων, ποῦ τοὺς ἀρέσει ν' ἀκοῦν στὰ συμπόσιά τους τραγούδια τῶν ἡρώων καὶ τὶς γενεαλογίες τῶν θεῶν.

Ἀφοῦ ὅλη τὴ νύκτα ὡδοιπόρησε κατὰ τὴ συνήθειά του, τὰ γλυκοχαράγματα διέκρινε μιὰ πόλι ποῦ ἐκείτετο ἀπάνου 'ς ἕνα ψηλὸ ἀκρωτῆρι· κατάλαβε πῶς ἦταν ἡ πλούσια Ἰσσός, ἡ ἀγαπημένη τῶν περιστεριῶν, ποῦ κυττάζει ἀπὸ ψηλὰ τὰ κάτασπρα νησιὰ νὰ παίζουν σὰν νεράϊδες μέσα στὴν σπιθοβολοῦσα θάλασσα. Κάθησε κοντὰ στὴν πόλι, στὴν ἄκρη μιᾶς βρυσούλας, γιὰ νὰ ξαποστάσῃ καὶ νὰ φαῇ ψωμὶ καὶ λίγα κρεμμύδια ποῦ εἶχε πάρῃ μαζί του μέσα σὲ μιὰ δίπλα τοῦ χιτῶνος του.

Ὅτ' εἶχε τελειώσει τὸ φαγί του, μιὰ κοπέλλα φορτωμένη μ' ἕνα πανέρι στὸ κεφάλι, ἦλθε στὴ βρύσι νὰ πλύνῃ ροῦχα. Τὸν κύτταξε στὴν ἀρχὴ μὲ ὑποψία· σὰν εἶδε ὅμως πῶς εἶχε ἀπάνου του μιὰ ξυλένια λύρα, πῶς φοροῦσε ἕνα χιτῶνα κουρελιάρικο καὶ πῶς ἦταν γέρος καὶ κατακουρασμένος, τὸν ἐπλησίασε ἄφοβα, τὸν ἐσυμπόνεσε, πῆρε μέσα στὶς δυὸ φοῦχτες της λίγο δροσερὸ νεράκι καὶ δρόσισε τὰ χείλη τοῦ τραγουδιστῆ.

Τότ' ἐκεῖνος τὴν εἶπε βασιλοποῦλα, τῆς εὐχήθηκε νὰ ζήσῃ καὶ τῆς εἶπε :

— Κορίτσι μου, — εὐτυχισμένο θἄνε τὸ παλληκάρι ποῦ θὰ σὲ πάρῃ — νὰ χαίρεσαι τὴν ὡμορφιά σου. Ἐγὼ εἶμαι ἕνας γέρος τραγουδιστής, ποῦ γυρίζω σὰν τὸ περιφρονεμένο νυχτοπούλι καὶ βγάζω τὴ γρουσούζικη φωνή μου ἀπάνου στῶν νηόπαντρων τὴ στέγη. Πές μου καλὰ λόγια, νἄχῃς τὴν εὐχοῦλα μου, παιδί μου.

Ἡ κοπέλλα τοῦ ἀποκρίθη :

— Ἂν, ὅπως τὸ λές, κι' ὅπως φαίνεσαι, εἶσαι τραγουδιστής, καλὴ μοῖρα σ' ἔφερε στὸν τόπο μας ἐδῶ. Ὁ ἄρχοντας ὁ Μέγης φιλοξενεῖ σήμερα ἕνα ἀγαπημένο του μουσαφίρη καὶ κάνει 's ὅλους τοὺς πιὸ καλοὺς τῆς πόλης μας μεγάλο συμπόσιο πρὸς τιμήν του. Χωρὶς ἀμφιβολία θὰ θέλῃ νἄχῃ κι' ἕναν καλὸ τραγουδιστή. Πήγαινε νὰ τὸν βρῇς. Νά, τὸ ἀρχοντικό του φαίνετ' ἀπὸ 'δῶ. Δὲ μπορεῖς ὅμως νὰ πᾷς ἀπὸ τὴν ἀκροθαλασσιά, γιατὶ εἶνε ἀπάνω 's ἐκεῖνο τὸ ψηλὸ ἀκρωτῆρι ποῦ προχωρεῖ βαθειὰ στὰ κύματα καὶ μόνο οἱ γλάροι μποροῦνε νὰ τὸ πλησιάσουν. Ἂν ὅμως ἀναβῇς στὴν πόλι ἀπὸ τὴ σκάλα ποῦ εἶνε καμωμένη στὸ βράχο ἀπάνω, καθὼς θὰ ἰδῇς τὰ πλάγια τ' ἀμπελοφυτεμένα, ἀμέσως θὰ ἐννοήσῃς ἀνάμεσα 's ὅλα τ' ἄλλα τὸ ἀρχοντόσπιτο τοῦ Μέγη. Εἶνε φρεσκοσυβατισμένο καὶ τὸ πιὸ μεγάλο ἀπ' ὅλα.

Ὁ Γέροντας σηκώθηκε στὰ ξερακιανὰ τὰ πόδια του, ἀνέβηκε τὴ σκάλα ποῦ τὴν εἶχαν σκαλώσει οἱ παλαιοὶ ἀπάνω στὸ μεγάλο βράχο, καὶ ἅμα ἔφτασε στὸ ψηλὸ ὀροπέδιο ὁποῦ ἁπλώνεται ἡ Ἰσσός, διέκρινε τὸ πλουσιόσπιτο τοῦ Μέγη.

Ὅσο πλησίαζε τοῦ ἄρεσε, γιατὶ τὸ αἷμα τῶν ταύρων ποῦ ὅτ' εἶχαν σφαχθῇ, ἔτρεχε ἀπ' ἔξω καὶ ἀπὸ μακρυὰ ἔφθανε ἡ τσίκνα τῶν παχειῶν σφακτῶν.

Μπῆκε στην πόρτα, προχώρησε, ἄγγιξε μὲ τὸ χέρι τὸ βωμό, ἐπλησίασε τὸ Μέγη ποῦ ἔδινε διαταγὰς στοὺς ὑπηρέτας του κ' ἔκοβε τὰ κρέατα.

Οἱ καλεσμένοι ἐκάθοντο γύρω στὴν ἑστία κ' ἐχαίροντο μὲ τὴν ἐλπίδα ποῦ θὰ καλοτρώγανε. Ἦταν ἀνάμεσά τους πολλοὶ βασιληάδες καὶ ἥρωες. Ἀλλὰ ὁ μουσαφίρης ποῦ ἤθελε ὁ Μέγης νὰ τιμήσῃ 's αὐτὸ τὸ συμπόσιο ἦταν ἕνας βασιληᾶς τῆς Χίου, ὁ ὁποῖος εἶχε ταξειδεύσει πολλὰ χρόνια καὶ εἶχε τραβήξει πολλὰ βάσανα γιὰ ν' ἀποκτήσῃ πλούτη. Ὠνομάζετο Οἰνεύς. Ὅλοι οἱ καλεσμένοι τὸν ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμό, ἐπειδὴ κι' αὐτός, ὅπως ἄλλοτε ὁ θεῖος Ὀδυσσεύς, εἶχε γλυτώσει ἀπὸ πολλὰ ναυάγια, καὶ εἶχε φιλοξενηθῇ στὰ νησιὰ ἀπὸ μάγισσες καὶ εἶχε φέρει βιός. Διηγεῖτο τὰ ταξείδια του, τοὺς κόπους του, καὶ καθὼς ἦταν καὶ πονηρούτσικος, ἔλεγε καὶ ψέματα.

Ἅμα εἶδε τραγουδιστὴ μὲ λύρα κρεμασμένη στὸ πλευρό του, ὁ ἄρχοντας ὁ Μέγης τοῦ εἶπε :

— Καλῶς ἦρθες. Τί τραγούδια ξέρεις νὰ μᾶς πῇς ;

Ὁ Γέροντας τοῦ λέει :

— Ξέρω τὴ φιλονεικία τῶν βασιλέων ποῦ ἔκανε πολλὰ κακὰ στοὺς Ἀχαιούς. Ξέρω τὴν πολιορκία τῆς Τρωάδος, ποῦ εἶν' ὥμορφο τραγοῦδι. Ξέρω τὸν Ἀπατημένο Δία, τὴν Πρεσβεία καὶ τὴν Ἁρπαγὴ τῶν πεθαμένων. Κι' αὐτὰ ὡραῖα τραγούδια. Ξέρω ἀκόμα ἑξῆ φορὲς ἑξῆντα ραψῳδίες πολὺ ὡμορφες.

Ἔδειχνε μ' αὐτὰ τὰ λόγια του πῶς ἤξερε πολλά, ἀλλὰ δὲν ἤξερε πόσα.

Ὁ ἄρχοντας ὁ Μέγης εἶπε κοροϊδευτικά :

— Ἔτσι λένε ὅλοι οἱ ραψῳδοὶ γιὰ νὰ τοὺς δώσουν καλὸ φαὶ καὶ κανένα πλούσιο δῶρο, πῶς ξέρουν τάχα πολλὰ τραγούδια· ἄμα ὅμως τοὺς δοκιμάσουν, βλέπουν πῶς ξέρουν κάτι λίγους στίχους καὶ ὅλο τοὺς ἴδιους λένε καὶ τοὺς βαριοῦνται ὅσοι τοὺς ἀκοῦνε.

Ὁ Γέροντας τοῦ ἀπαντᾶ :

— Μέγη, τοῦ λέει, ἐσὺ εἶσαι ξακουστὸς γιὰ πλοῦτο. Μάθε πῶς τόσα τραγούδια ξέρω ἐγώ, ὅσοι εἶνε οἱ ταῦροι καὶ τὰ δαμάλια ποῦ φέρνουν στὸ βουνὸ οἱ βοϊδολάται σου.

«Ὁ Ὅμηρος προχωρῶν, ὅλο προχωρῶν, ἐχάθη ἀπὸ τὴ γῆ... »

Ὁ Μέγης εἶδε τὴν ἐξυπνάδα τοῦ Γέροντα καὶ τοῦ λέει :

— Χρειάζεται μυαλὸ γιὰ νὰ θυμᾶται κανεὶς τόσα τραγούδια. Γιὰ πές μου, ὅσα ξέρεις γιὰ τὸν Ἀχιλλέα καὶ γιὰ τὸν Ὀδυσσέα εἶνε ἀληθινά ; Γιατὶ λένε χίλια ψέματα γι' αὐτοὺς τοὺς ἥρωας.

Ὁ Ραψῳδὸς τοῦ λέει :

— Ὅλα ὅσα ξέρω γιὰ τοὺς ἥρωας αὐτούς, τὰ ξέρω ἀπ' τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε μάθει ἀπὸ τὲς ἴδιες τὲς Μοῦσες· γιατὶ στὰ παληὰ τὰ χρόνια ἡ Μοῦσες ἡ ἀθάνατες πήγαιναν κι' ἔλεπαν στὰ ἄντρα καὶ στὰ δάση τοὺς θεϊκοὺς τραγουδιστάς. Κανένα ψέμα δὲν ἔχω νὰ προσθέσω στὲς παληὲς ἱστορίες.

Ἔτσι μιλοῦσε, μὲ φρονιμάδα.

Ὅμως στὰ τραγούδια ποῦ εἶχε μάθει ἀπὸ παιδί, συνείθιζε νὰ προσθέτῃ καὶ στίχους παρμένους ἀπὸ ἄλλα τραγούδια ἢ φτιασμένους ἀπὸ τὸ νοῦ του. Μόνος του ἔκανε τραγούδια ὁλόκληρα. Ἀλλὰ δὲν ἔλεγε πῶς ἦταν δικά του, ἐπειδὴ ἐφοβόταν νὰ μὴν τοῦ τὰ κατηγοροῦν. Οἱ ἥρωες τοῦ γύρευαν πιὸ πολὺ νὰ τοὺς λέῃ ἀρχαῖες διηγήσεις, ποῦ ἐπίστευαν πῶς τὲς εἶχαν ὑπαγορεύσει θεοί. Γι' αὐτό, ὅταν ἔλεγε στίχους δικούς του, ἔκρυβε τὴν καταγωγή τους. Κι' ἐπειδὴ ἦταν πολὺ καλὸς ποιητὴς κ' ἐπρόσεχε πολὺ στὸ φτιάσιμό τους, οἱ στίχοι του δὲν διεκρίνοντο καθόλου ἀπὸ τοὺς παλαιϊκούς.

Ὁ πλούσιος Μέγης ἦταν ἔξυπνος. Κατάλαβε πῶς ὁ Γέροντας ἦταν καλὸς τραγουδιστής, τοῦδωσε μιὰ καλὴ θέσι στὴν ἑστία καὶ τοῦ εἶπε :

— Γέροντα, ὅταν φᾶμε καὶ χορτάσουμε, νὰ μᾶς τραγουδήσῃς ὅ,τι ξέρεις γιὰ τὸν Ἀχιλλέα καὶ τὸν Ὀδυσσέα. Προσπάθησε νὰ εὐχαριστήσῃς τὴν ἀκοὴ τοῦ Οἰνέως τοῦ μουσαφίρη μου, γιατ' εἶνε ἕνας ἥρωας μὲ πολλὴ γνῶσι.

Ὁ Οἰνεύς, ὁ ὁποῖος εἶχε περάσει θάλασσες πολλές, ρώτησε τὸ Ραψῳδὸ ἂν ἤξευρε τὰ ταξείδια τοῦ Ὀδυσσέως. Ἀλλὰ ἡ ἐπιστροφὴ τῶν ἡρώων ποῦ εἶχαν πολεμήσει στὴν Τρωάδα, ἦταν ἀκόμα σκοτεινὴ καὶ κανένας δὲν ἤξευρε τί ὑπέφερε ὁ Ὀδυσσεύς, περιπλανώμενος στὴ θάλασσα τὴν ἄγνη.

Ὁ Γέροντας τοῦ ἀπεκρίθη :

— Ξέρω ὅτι ὁ θεϊκὸς Ὀδυσσεὺς ἀπάτησε τὸν Κύκλωπα μὲ μιὰ μεγάλη κατεργαριά. Ἡ γυναῖκες τὰ λένε ἀναμεταξύ τους, ἀλλὰ γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ ἥρωα στὴν Ἰθάκη, τίποτε δὲν ξέρουν οἱ ραψῳδοί. Ἄλλοι λένε πῶς ξαναπῆρε τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν περιουσία του, ἄλλοι πῶς ἔδιωξε τὴν Πηνέλοπη, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε τοὺς μνηστῆρας, καὶ ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐτιμωρήθη ἀπὸ τοὺς Θεοὺς νὰ περιπλανᾶται ἀκατάπαυτα μ' ἕνα κουπὶ στὸν ὤμο, δίχως νὰ βρίσκῃ ἡσυχία.

Ὁ Οἰνεὺς τοῦ λέει :

— Ἐγὼ ἔχω μάθει στὰ ταξείδια μου, πῶς τὸν Ὀδυσσέα τὸν ἐσκότωσε ὁ ἴδιος ὁ γιός του.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Μέγης ἐμοίραζε στοὺς καλεσμένους τὸ κρέας τῶν βωδιῶν. Σὲ καθέναν ἔδινε τὸ κατάλληλο κομμάτι. Ὁ Οἰνεὺς τὸν ἐγκωμίασε γι' αὐτό.

— Μέγη, τοῦ λέει, φαίνεσαι πῶς εἶσαι συνειθισμένος νὰ δίνῃς συμπόσια.

Τὰ βώδια τοῦ Μέγη ἐτρέφοντο μὲ χόρτα μυρωδάτα ποῦ ἐφύτρωναν στὰ πλάγια τῶν βουνῶν. Καὶ τὸ κρέας τους ἐμοσχομύριζε καὶ οἱ ἥρωες δὲν μποροῦσαν νὰ χορτάσουν. Καὶ καθὼς ἐγέμιζε ὁ Μέγης κάθε λίγο μιὰ κοῦπα βαθειὰ καὶ τὴν ἐγύριζε κατόπιν 's ὅλους τοὺς καλεσμένους του, τὸ φαγοπότι ἐξακολούθησε πολύ. Κανένας δὲν θυμόταν τέτοιο ὡραῖο συμπόσιο.

(Ἕπεται τὸ τέλος)

(Anatole France) **ΕΥΣΤ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ**

Ο ΔΟΝ ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΤΟ ΠΕΡΙΦΗΜΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ Μ. CERVANTES]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. *(Συνέχεια)*

—Ἔλεος! ἐψιθιθύρισεν ὁ δυστυχὴς Σάντσος, γονυπετῶν ἐνώπιον τοῦ Δουκός. Ἀλλ' ἐκεῖνος ἀμείλικτος ἐξηκολούθησεν:

— Ὄχι Σάντσε! χωρὶς τὲς βουρδουλιές, δὲν ἔχει νησί.

— Ἐμπρός, Σάντσε! θάρρος! προσέθεσε καὶ ἡ δούκισσα. Φανοῦ εὐγνώμων πρὸς τὸν εὐγενῆ σου κύριον, ποῦ τρῶς τὸ ψωμί του. Ὁ φόβος εἶνε γιὰ τοὺς δειλούς, ἀλλὰ σύ, παιδί μου, ποτὲ σου δὲν ἔδειξες δειλία.

Ὁ Σάντσος εἶδε τὰ στενὰ καὶ ἐπιτέλους εἶπε:

— Πολὺ καλά! μολονότι ἡ ἀπαίτησις τοῦ κυρίου μάγου δὲν ἔχει κανένα νόημα, ἐγὼ θὰ ὑπακούσω. Ἀλλὰ μ' αὐτὴ τὴ συμφωνία: νὰ δέρνουμαι ὁποτε θέλω ἐγὼ καὶ κάθε φορὰ νὰ δίνω ὅσες ξυλιὲς θέλω.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἡ δούκισσα· δὲν εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτίσῃς ὅλη τὴν ποινή σου διαμιᾶς. Ἀπὸ λίγο-λίγο, μὲ τὴν ἡσυχία σου! Πρόσεξε ὅμως! δὲν πρόκειται νὰ δίνῃς μπατσίτσες μὲ τὴν παλάμη σου· πρέπει, καλέ μου Σάντσε, νὰ πάρῃς μιὰ γερὴ κυδωνόβεργα ἢ ἕνα λουρί.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ὅταν ὁ Σάντσος ἔμεινε μόνος, ἐπῆρεν ἕνα λουρὶ κ' ἐκτυπήθη εἰς τὴν ράχιν πέντε φοράς. Ἀλλὰ ὅσον ἠμποροῦσε ἐλαφρότερα. Ἐπειταέσταμάτησε, κρίνων ὅτι διὰ τὴν καλὴν ἀρχήν,

«Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός...»
(Σελ. 270, στ. γ')

τὰ πέντε κτυπήματα ἦσαν ἀρκετά. Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ φάγῃ ἀκόμη τρεῖς χιλιάδες διακόσια ἐνενῆντα πέντε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ἀφοῦ τὸν ἔκαμαν πάλιν νὰ ὑποσχεθῇ ὅτι δὲν θὰ ἐλησμονοῦσε τὴν ποινήν του, ὁ Σάντσος ἀνεχώρησε διὰ τὴν νῆσόν του, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ οἰκονόμου τοῦ δουκός, ἀνθρώπου συνετοῦ καὶ συγχρόνως φίλου

«Ὁ ἰατρὸς ἐτράπη εἰς φυγήν.» (Σελ. 271, στ. α')

τῶν ἀστείων, ὁ ὁποῖος εἶχε λάβῃ τὰς σχετικὰς ὁδηγίας ἀπὸ τὸν κύριόν του.

Ὁ Σάντσος ἐταξείδευεν ἐπάνω εἰς ἕνα μουλάρι, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ του Παρδαλοῦ, στολισμένου μὲ μετάξινα φάλαρα, ὡς νὰ ἦτο ἵππος πομπῆς καὶ παρατάξεως. Μετ' ὀλίγον ἔφθασαν εἰς ὡραίαν πολίχνην, κατοικουμένην ἀπὸ χιλίους περίπου ἀνθρώπους, καὶ τοῦ εἶπαν ὅτι αὐτὴ τάχα ἦτο ἡ νῆσος Βαραταρία, τὴν ὁποίαν ἐκαλεῖτο νὰ διοικήσῃ. Οἱ προϋχοντες καὶ ὅλος ὁ λαὸς τὸν ὑπεδέχθησαν παρὰ τὰς πύλας καὶ τῷ παρέδωσαν ἐπισήμως τὰς κλεῖδας· οἱ κώδωνες τῶν ἐκκλησιῶν ἤχουν χαρμοσύνως καὶ αἱ εἰκίνι ἦσαν σημαιοστόλιστοι πρὸς τιμὴν τοῦ νέου διοικητοῦ.

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ παλάτι, τὸ ὁποῖον εὗρε λαμπρόν, ὁ Σάντσος ὡδηγήθη ἀμέσως εἰς τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου, πρὸς μεγάλην του χαράν, εἶδεν ὅτι τὸ γεῦμα ἦτο ἕτοιμον. Τέσσαρα παιδόπουλα (ἀκόλουθοι) τὸν ἐτριγύρισαν διὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ πλυθῇ καὶ κατόπιν τὸν ἔβαλαν νὰ καθήσῃ εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς τραπέζης, ὅπου ὑπῆρχεν ἕνα μόνον σερβίτσιο.

Οἱ ὑπηρέται ἐσήκωσαν τότε ἓν ὡραῖον λευκὸν σκέπασμα καὶ ἀπεκάλυψαν μεγάλην ποικιλίαν φαγητῶν. Ἕνα παιδόπουλο ἔδεσεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ Σάντσου μίαν πετσέταν στολισμένην μὲ δαντέλλες· ἓν ἄλλο ἀπήγγειλε τὴν προσευχὴν καὶ ἕνας ὑπηρέτης ἔβαλεν ἐμπρός του μίαν ἀπλάδαν γεμάτην ὀπωρικά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Σάντσος, μολονότι εἰς τὴν ἀρχὴν θὰ ἐπροτιμοῦσε τίποτε ἄλλο, ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ ὄρεξιν.

Ἐξεπλάγη ὅμως πολύ, ὅταν εἶδεν ἐκεῖ κ' ἕνα ἄνθρωπον μὲ στολὴν ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος ἦλθε κ' ἐστάθη ὄρθιος ἀπὸ πίσω του, κρατῶν ἓν ραβδίον ἀπὸ μπαλέναν. Καὶ μόλις ὁ Σάντσος ἔβαλεν εἰς τὸ στόμα του τὸ δεύτερον ὀπωρικόν, ὁ ἰατρὸς ἤγγισε μὲ τὸ ραβδίον τὴν ἀπλάδαν καὶ ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμήν, ἕνας ὑπηρέτης τὴν ἐσήκωσε.

Τοῦ ἔβαλαν ἐμπρός του ἓν ἄλλο πιάτο μὲ κρέας. Ὁ Σάντσος ἐβύθισε τὸ πηροῦνί του καὶ τὸ μαχαίρι καὶ ἡτοιμάσθη νὰ φάγῃ τὸ πρῶτον κομμάτι, ὅταν τὸ ραβδίον τοῦ ἰατροῦ κατέβη πάλιν καὶ τὸ δεύτερον πιάτον ἐξηφανίσθη ὅπως καὶ τὸ ἄλλο.

Ὁ περίεργος αὐτὸς τρόπος ἐστενοχώρησε πολὺ τὸν ἐξοχώτατον Διοικητήν. Ἐκύτταξε τοὺς παρισταμένους καὶ ἠρώτησε:

— Μήπως τὸ τραπέζι αὐτὸ ἐστρώθη μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μοῦ δείξῃ ὅτι εἶσθε καλοὶ ταχυδακτυλουργοί;

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρός· εἶμαι διδάκτωρ τῆς ἰατρικῆς καὶ πληρώνομαι ἀπὸ τὸ δημόσιον ταμεῖον αὐτῆς τῆς νήσου διὰ νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐπὶ τῆς πολυτίμου ὑγείας τοῦ Διοικητοῦ της καὶ νὰ σπουδάζω νυχθημερὸν τὸν ὀργανισμόν του, τὴν κρᾶσίν του. Τὸ σπουδαιότερον τῶν καθηκόντων μου εἶνε νὰ προσέχω νὰ μὴ φάγῃ τίποτε ποῦ θὰ ἠμποροῦσε νὰ τὸν βλάψῃ. Διέταξα λοιπὸν νὰ σηκώσουν τὰ ὀπωρικά, ἐπειδὴ ἦσαν ὑγρὰ καὶ ψυχρά, καὶ τὸ κρέας ἐπειδὴ ἦτο πολὺ ζεστόν.

— Λαμπρά! ὑπέλαβεν ὁ Σάντσος. Μοῦ φαίνεται ὅμως ὅτι ἡ ψητὲς αὐτὲς πέρδικες δὲν μποροῦν νὰ μοῦ κάμουν κανένα κακό.

— Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός. Ὄχι, ὅσον εἶμαι ζωντανός, ποτὲ δὲν θὰ σᾶς ἀφίσω νὰ φᾶτε πέρδικα ψητή! Τίποτε δὲν θὰ μποροῦσε νὰ σᾶς βλάψῃ περισσότερο!

— Τότε, κὺρ γιατρέ μου, εἶπεν ὁ Σάντσος, κάμε μου τὴ χάρι νὰ μοῦ πῆς, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ φαγητὰ ποῦ βλέπω ἐδῶ, τί καὶ τί μπορῶ νὰ φάγω. Ὁρίστε! ἐδῶ εἶνε κουνέλια, μοσχάρι, ὀμελέτα καὶ σαλάτα. Μπορῶ νὰ πάρω ἀπὸ λίγο;

— Ὄχι! ὄχι! ἀνέκραξεν ὁ ἰατρός. Τὰ κουνέλια καὶ τὸ μοσχάρι ἔχουν πολὺ

δύσπεπτον κρέας, καὶ ὅσον διὰ τὴν ὀμελέταν καὶ τὴν σαλάταν, δύσκολα θὰ ἠμποροῦσε νὰ εὑρεθῇ χειρότερον φαγητόν. Τὸ μόνον ποῦ θὰ σᾶς ἐσυμβούλευα, πρὸς διατήρησιν τῆς πολυτίμου ὑγείας σας, θὰ ἦτο νὰρκεσθῆτε διὰ σήμερον τοὐλάχιστον εἰς ὀλίγον μέλι μὲ ἄσπρο ψωμὶ καὶ εἰς ὀλίγα ξηρὰ ὀπωρικά.

Ἀκούσας τὴν συμβουλὴν αὐτήν, ὁ Σάντσος ἐτεντώθη εἰς τὸ κάθισμά του καὶ μὲ μεγάλην σοβαρότητα ἠρώτησε τὸν ἰατρὸν πῶς ὀνομάζεται.

— Ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθη αὐτός· εἶμαι γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Δόκτωρ Πέτρος Ρέτζιος Ἀγκουέρος.

— Λοιπόν, κύριε Δόκτωρ Πέτρε, Ρέτζιε, Ἀγκουέρε, ὑπέλαβεν ὁ Σάντσος μὲ μεγάλον θυμόν· φύγετε ἀπ' ἐδῶ! Ἔξω ἀμέσως! Καὶ πάλι, κύριε Πέτρε Ρέτζιε, σᾶς λέω ἔξω! Γκρεμισθῆτε γρήγορα, μὴν ἁρπάξω αὐτὴ τὴν καρέκλα καὶ σᾶς τὴ φέρω στὸ κεφάλι. Νὰ μάφισετε ἡσυχο νὰ φάγω, εἰδεμὴ χάρισμά σας καὶ τὸ νησὶ καὶ ἡ διοίκησίς του, γιατὶ δουλειὰ ποῦ δὲν τρέφει τὸ δουλευτή, δὲν ἀξίζει δυὸ παράδες!

Ἔντρομος ὁ ἰατρός, ἐτράπη εἰς φυγήν. Τότε ὁ Σάντσος ἐστράφη πρὸς τὴν ἀκολουθίαν του κ' ἔκαμε τὴν ἑξῆς σημαντικὴν δήλωσιν:

— Νὰ μὴ τολμήσῃ κανεὶς νὰ μὲ κοροϊδέψῃ ἐμένα! Θὰ διοικήσω αὐτὸ τὸ νησὶ μὲ εἰλικρίνεια καὶ μὲ τιμιότητα, χωρὶς πονηριὲς καὶ χωρὶς μηχανορραφίες. Μάθετε ὅμως ὅλοι σας, ὅτι τὰ δικαιώματά μου τὰ θέλω καὶ δὲν ἐννοῶ νὰ κάμω οὔτε τὴν παραμικρὴ ὑποχώρησι. Ἂς προσέχῃ λοιπὸν καθένας τί κάνει, γιατὶ ἀλλοιῶς, πρέπει νὰ ξέρῃ, ὑπάρχουν καὶ ραβδιὰ γιὰ τὴ ράχι του. Χρέος σας εἶνε νὰ φροντίζετε ὅπως πρέπει γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ γάϊδαρό μου, τὸν Παρδαλό. Πρέπει νὰ τρῶμε κ' οἱ δυὸ μας ὅσο μᾶς χρειάζεται, ὄχι βέβαια ἀπ' αὐτὲς τὲς λιχουδιές, ποῦ δὲν βαστοῦν καθόλου τὸ στομάχι, ἀλλὰ φαγητὰ ἁπλᾶ, ὑγιεινὰ καὶ θρεπτικά. Μαθετε ἀκόμη ὅτι ἔχω σκοπὸ νὰ καθαρίσω αὐτὸ τὸ νησὶ ἀπὸ κάθε λέρα, —ἀπὸ ταβέρνες, ἀπὸ τζόγους, ἀπὸ μπαγαπόντες, ἀπὸ λωποδύτες, ἀπὸ ζητιάνους γερούς, ποῦ μποροῦν νὰ δουλέψουν, ἀπὸ κάθε κακὸ στοιχεῖο περιττὸ ἢ ἐπικίνδυνο. Θὰ ἐνθαρρύνω τοὺς γεωργούς· θὰ διατηρήσω τὴ θέσι τῆς μικρῆς ἀριστοκρατίας τοῦ τόπου, θὰνταμείψω τοὺς ἐναρέτους ἀνθρώπους, θὰ παιδεύσω τοὺς κακούς, καὶ προπάντων θὰ προστατεύσω τὴ θρησκεία.

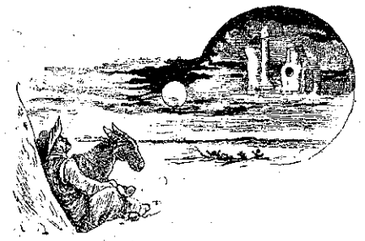

Ὁ Σάντσος ἐκράτησε πιστῶς ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις. Καὶ ἀφοῦ ἐκυβέρνησεν ἐντίμως τὸ «νησὶ» δύο-τρεῖς ἡμέρας, ἔγραψεν εἰς τὸν Δὸν Κιχώτην, διὰ νὰ μάθῃ καὶ αὐτὸς τὰ καθέκαστα, τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν:

***

«Ἀγαπητέ μου κύριε καὶ αὐθέντα!

»Ἔχω πάρα πολλὲς ἀσχολίες, ἀφότου εὑρίσκομαι εἰς αὐτὸ τὸ νησί, ὅπου πεθαίνω τῆς πείνας περισσότερο παρὰ τὸν καιρὸ ποῦ ἐτριγύριζα μὲ τὴν Ἐξοχότητά σου στὶς ἐρημιές. Ἐδῶ ὑπάρχει κάποιος γιατρός, ποῦ πληρώνεται ἀπὸ τοὺς νησιῶτες γιὰ νὰ σκοτώνῃ ὅλους τοὺς διοικητὰς ποῦ τὸν πλησιάζουν. Ὀνομάζεται Πέτρος Ρέτζιος Ἀγκουέρος καὶ μένο τὸνομά του αὐτὸ μοῦ κάνει φρίκη! Ἐνόμιζα πῶς ἕνας διοικητὴς θὰ μποροῦσε νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ ὅσο θέλει, καὶ νὰ κοιμᾶται σὲ στρῶμα πουπουλένιο. Ἐγὼ ὅμως ἐδῶ περνῶ χειρότερα κι' ἀπὸ ἕναν ἀσκητὴ στὸ κελλί του!

(*Ἕπεται τὸ τέλος*) **ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ**

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἱστορικὸν κειμήλιον

Ἡ σάλπιγξ αὐτὴ ἐπωλήθη ἐσχάτως εἰς μίαν ἐμπορασίαν, εἰς τὸ Λονδῖνον, ἀντὶ 750 λιρῶν ἢ 18,750 φράγκων. Εἶνε ἡ σάλπιγξ, ἡ ὁποία ἤχησε τὴν περίφημον ἐκείνην ἔφοδον τοῦ ἱππικοῦ κατὰ τὴν μάχην τῆς Μπαλακλάβας. (Κριμαϊκὸς πόλεμος, 25 Ὀκτωβρίου 1854).

Πίθηκος σπόρτσμαν

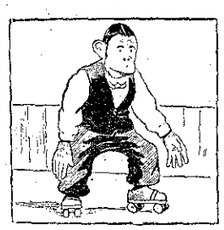

Εἰς ἓν παρισινὸν ἱπποδρόμιον ἐπιδεικνύεται πίθηκος χιμπαντζῆς, εὐφυέστατος καὶ δεξιώτατος, ὁ ὁποῖος ριγκάρει μὲ τροχοπέδιλα ὡς ἀληθινὸς σπόρτσμαν. Χάρις εἰς τὸν πίθηκον αὐτόν, τὸ ἱπποδρόμιον ἔχει πάντοτε τὴν μεγαλυτέραν συρροήν.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Μαγικὴ Εἰκών

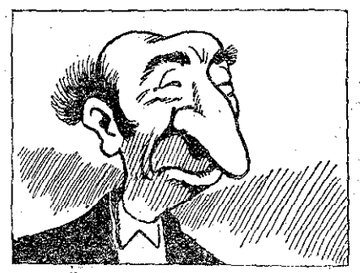

Μαντεύσατε ἂν εἰμπορῆτε, ἀπὸ τί γράμμα ἀρχίζει τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ κυρίου.

β'.) Γριφώδης Ἐπιγραφὴ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Γενναῖον Ἑλληνόπουλο

Ἐπὶ τετραυσμένης πλακὸς παρὰ τὸ ἀρχαῖον Ἴλιον, εὑρέθη ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

ΜΥΣ ΙΟΚΑΣΤΑ ΤΡΟΙΑ

Τί νὰ σημαίνῃ ἀράγε;

γ'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συριανοῦ Πολεμιστοῦ

ΜΑΙ	ΓΟΣ	ΚΑ	ΝΑΥ	ΤΗ
ΠΑ	ΠΥΡ	ΠΛΙ	ΤΡΑΙ	ΟΝ
ΚΟ	ΣΠΑΡ	ΛΑ	ΡΙΝ	ΘΟΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἓξ πόλεων τῆς Πελοποννήσου.

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον***. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν***.

Λύσεις τοῦ 29ου φύλλου

α') Ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ κι' ἄλλα τῆς κουκουβάγιας.—β) Δωδώνη, Μέτσοβον, Πρέβεζα, Τεπελένιον, Πρεμέτι, Λάμπσβον.

Ἰδε τὸν Ὀδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομητοῦ, Κεφ. Β

ΜΕΣΗΜΕΡΙ

Μεσημέρι... Καίει ὁ ἥλιος σὰν μολύβι [ἀναλυμένο
λαμπυρίζοντας τὰ στάχυα μές' στὸν κά- [μπο τὸν πλατύ.
Ὅλο τὸ χωριὸ κοιμᾶται σὲ μιὰ νάρκη βυ- [θισμένο
'ς ἕναν ὕπνο βαρυμένο, κουρασμένο καὶ [βαρύ.

Μέσ' στὰ πράσινα τὰ φύλλα κάθε τζίτζι- [κας κρυμμένος
τὸν μονότονο σκοπό του τραγουδεῖ μέσ' [τὰ κλαριά.
Κάθε θεριστὴς κοιμᾶται κάτω 'ς τὸ ἴσκιο [ἀποσταμένος
μὲ τὸ δρέπανο στὸ πλάγι, καὶ τὰ χέρια [του βαρειά.

Μὲ φωνὲς μακρυὰ στ' ἀλῶνι ζευγολάτης [ἀλωνίζει
μέσ' στὴ λαύρα ποῦ ἀνεβαίνει 'ς ἕνα κῦμ' [ἀπὸ φωτιά.
Στὴν αὐλόπορτα τοῦ σταύλου ἕνας σκύλ- [λος ρουθουνίζει
γύρω τὴν αὐλὴ κυττῶντας μὲ μισόκλειστη [ματιά.

Μέσ' στοῦ σταύλου τὸ κοττέτσι κόττες [εἶνε κουρνιασμένες
δροσιὰ λίγη ἀποζητῶντας 'ς ἕνα μέρος [δροσερό.
τοῦ ἀνεμόμυλου ἡ φτεροῦγες δὲν κινοῦν- [ται κουρασμένες
καὶ στὸ ρέμμα πρασινίζει τὸ πυρφόρο του [νερό.

Βασιληᾶς χρυσὸς ὁ Ἥλιος μέσα στ' ἀρ- [μα του ἀνεβαίνει
μῦγες στὴν αὐλὴ βουΐζουν μ' ἕνα βόμβο [πιὸ βαρειό...
Ἀπ' τὴν φάμπρικα τοῦ φουρνου καπνὸς [μαῦρος ἀνεβαίνει
καὶ θαρρεῖς πῶς ξαναρχίζει νέον ὕπνο [τὸ χωριό...

Τέλλος Ἄγρας

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΕΤΑΝΑΣΤΗ

Μικρὸ παιδί, δέκα χρονῶν, ἔφυγεν ὁ μετανάστης ἀπ' τὸ χωριό του, γεμάτος ἐλπίδες καὶ ὄνειρα γιὰ τὸ μέλλον. Ὁ πατέρας του πέθανε, καὶ ἡ μητέρα του ξενοδούλευε γιὰ νὰ τὸν ἀναστήσῃ μαζὶ μὲ τ' ἀδέρφια του. Γι' αὐτὸ ἀποφασίσανε νὰ φύγῃ μακρυά, γιὰ νὰ κάμῃ κι' αὐτὸς λεπτὰ σὰν κι' ἄλλους χωριανούς του. Γεμάτος ἐλπίδες, ἀπεχαιρέτησε τοὺς δικούς του, ποῦ τὸν πῆγαν ὡς τὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. Ἐκεῖ ἡ μητέρα του τὸν ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά της γλυκὰ-γλυκά. Τ' ἀδέρφια του τὸν φιλοῦσαν καὶ τοῦ λέγανε νὰ γυρίσῃ γρήγορα, κι' ὁ καλός του σκύλος τοῦ ἔγλυφε τὰ χέρια καὶ γαύγιζε λυπητερὰ-λυπητερά, σὰ νὰ καταλάβαινε πῶς χωριζότανε γιὰ πάντα τὸν ἀφέντη του.

Ἔπειτα πῆρε μοναχὸς τὸ δρόμο, κάνωντας χίλια σχέδια χρυσὰ μὲ τὸ νοῦ του. Τοῦ φαινότανε πῶς σὲ λίγο καιρὸ θὰ γύριζε πλούσιος, πῶς θάντυνε ὡραῖα τὴ μητέρα του, θάκανε τἀδέλφια του σὰν ἀρχοντόπουλα, κ' ἕνα σωρὸ ἄλλα τέτοια ὄνειρα, ποῦ τὸν κάμανε νὰ μὴν καταλάβῃ τὸ τόσο μακρυνὸ ταξεῖδι.

Εἴκοσι χρόνια πέρασαν! Τώρα μεγάλος ἄνδρας πιά, ξαναγυρίζει μὲ πόθο στὴν πατρίδα του. Μὲ κόπο μεγάλο κέρδισε λίγα χρήματα καὶ μ' αὐτὰ ἔρχεται νὰ βοηθήσῃ τοὺς δικούς του. Θυμᾶται τὸ σπιτάκι του τ' ἀγαπημένο, τὴν μητέρα του, τἀδέλφια του. καὶ τὸ ταξεῖδι τοῦ φαίνεται ἀτέλειωτο, ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία ποῦ ἔχει νὰ τοὺς 'δῇ!

Φθάνει στὸ χωριό του, καὶ πηγαίνει ἴσα στὸ σπιτάκι του. Μὰ δὲν τὸ βλέπει πιὰ μ' ἀνοιχτὰ παράθυρα, μὲ περιποιημένο τὸ μικρὸ κῆπο ποῦ τὸ τριγυρίζει, οὔτε λουσμένο στὸν ἥλιο σὰν πρῶτα! Τὸ βρίσκει κλειστὸ ἀπὸ παντοῦ, μὲ παραμελημένο τὸ κηπάκι, καὶ μ' ἕνα κακὸ σύννεφο ποῦ τὸ σκεπάζει καὶ τοῦ δίνει ὄψι λυπηρά!

Χτυπᾷ τὴν πόρτα, μὰ κανεὶς δὲν τἀνοίγει. Ὁ σκύλος του δὲν ἀκούγεται πιὰ πουθενά, οὔτε καμμιὰ κότα ἢ χήνα γυρίζει στὴν αὐλή, ὅπως γύριζαν πρῶτα.

Ἀνήσυχος καὶ λυπημένος ρωτάει ἕνα διαβάτη μ' ἄσπρα γένεια ποῦ περνάει ἀπ' ἐκεῖ καὶ μαθαίνει πῶς ἡ μητέρα του πέθανε, πῶς ἡ ἀδερφή του παντρεύθηκε μακρυά, καὶ τἀδέρφια του φύγαν κι' αὐτὰ γιὰ τὰ ξένα!

Δυὸ δάκρυα τρέχουν ἀπ' τὰ μάτια τοῦ μετανάστη. Κυττάζει ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸ σπιτάκι ποῦ εἶχε περάσει τὰ εὐτυχισμένα παιδιάτικά του χρόνια, καὶ φεύγει μακρυὰ πάλι, γιὰ πάντα.

Δὲν θὰ ξαναγυρίσῃ ποτὲ στὸ χωριό, ποῦ τώρα τοῦ φαίνεται ξένο, πιὸ ξένο κι' ἀπὸ τὸ μακρυνὸ μέρος ποῦτανε, ἀφοῦ δὲν βρίσκει τίποτε πιὰ ἀπ' ὅ,τι ἀγαπᾷ!

Ξανθὴ Μουσμὲ

ΜΙΑ ΩΡΙΣΜΕΝΗ ΓΩΝΙΤΣΑ...

Ἀπ' ὅλον τὸν μεγάλο κῆπο μας ποῦ εἶνε μιὰ ἐμορφιά, τώρα σαὐτὸν τὸν ὡραῖο μῆνα, μιὰ ὡρισμένη γωνίτσα μοῦ ἀρέσει ἰδιαιτέρως.

Συχνὰ μετὰ τὸ ἡλιοβασίλεμμα παίρνω τὸ βιβλίο μου καὶ πηγαίνω στὴν ἀγαπημένη θέσι, ὅπου ξαπλώνομαι μὲς τὰ φουντωτὰ χορτάρια καὶ διαβάζω ἀναζωογονουμένη ἀπὸ τὴν εὐχάριστη καὶ φρέσκια μυρωδιὰ ποῦ ἀναδίδει τὸ ἁπαλὸ χορταράκι καὶ τὴν μεθυστικὴ ὀσμὴ ποῦ βγάζουν ἡ λεβάντες ἢ φυτεμένες κατὰ μῆκος μικροῦ δρομίσκου.

Πρὸς τὰ δεξιά μου βρίσκεται ἡ σέρα τοῦ κήπου μὲ τ' ἀσβεστωμένα τζάμια της, τώρα τὸ καλοκαῖρι ὅμως εἶνε πάντα ἀνοιχτὰ καὶ φαίνονται τὰ διάφορα φυτώρια μὲ τὰ περίεργα φύλλα τους ἀνάμεσα δὲ ς' αὐτὰ προβάλλει ποῦ καὶ ποῦ τὸ κατακκόκινο ἢ ρόδινο κεφαλάκι ἑνὸς γερανιοῦ. Μπροστά μου βρίσκεται μιὰ φουντωτὴ βυσσινιὰ κατάμεστη ἀπὸ τοὺς κόκκινους καρπούς της, παρέκει ἡ τριανταφυλλιὲς καὶ ἡ γαρυφαλιὲς εἶνε γεμᾶτες ἀπὸ τὰ χαριτωμένα τους ἀνθάκια διαφόρων σχημάτων καὶ χρωμάτων.

Τί ὡραία ποῦ εἶνε ἡ ποιητική μου γωνίτσα ποῦ μὲ τὰ καλύτερα παλάτια τοῦ κόσμου δὲν θἄλλαζα!

Ἀφοῦ χάνεται πιὰ κ' ἡ τελευταία ἀναλαμπὴ τοῦ ἡλίου καὶ ἡ νύχτα ἀρχίζει νὰ τυλίγῃ μὲ τὸν μαῦρο της πέπλο τὸν ἀνέφελον ἑλληνικὸ οὐρανό, ἀφίνω τὸ βιβλίο μου καὶ κάθουμαι στηριζουσα τὸ κεφάλι στὰ χέρια μου, γιὰ ν' ἀπολαύσω τὴν ἤρεμη αὐτὴ ἐμορφιά, ποῦ καταπραΰνει καὶ χύνει ἕνα παράδοξο αἴσθημα μελαγχολίας, γλυκειᾶς λύπης στὴν ψυχή.

Μέσα στὴ βαθειὰ σιωπή, μόνον τὸ γλυκὸ κελάϊδημα τοῦ ἀηδονιοῦ ἀκούγεται τώρα, ποῦ ἀκατάπαυστα τραγουδεῖ καθισμένο ξένο.αστο ἀπάνω στῆς ἀργυρόφυλλες λεῦκες... Ἐξαφνα ὅμως μιὰ συναυλία ἀπὸ βραχνὲς φωνίτσες ἀκούγεται σὰν νὰ θέλουν νὰ συνοδεύσουν τὸ μελαγχολικὸ καὶ γλυκὸ ἀηδονάκι· εἶνε σμῆνος ἀπὸ βατραχάκια ποῦ κολυμβοῦν μέσα στὴ δεξαμενὴ καὶ ποῦ ἅμα κρυφτῇ ὁ ἥλιος, βγάζουν τὰ κεφαλάκια τους ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ σφυρίζουν, τραγουδοῦν μὲ τὴν λαρυγγώδη φωνίτσα των.

Τί ἁρμονικὰ ποῦ ταιριάζει κι' αὐτὸ τὸ τραγοῦδι των μαζὶ μὲ τῆς ἄλλες ἐμορφιές!..

Θαλασσία Νύμφη

Ο ΣΑΛΤΑΠΙΚΟΣ

Ἕνα βράδυ μᾶς ξάφνισαν ἡ φωνὲς τῆς Καλαμιᾶς· «κᾶτι πηδάει, κάτι πηδάει στὸ κρεββάτι μου, τρεχᾶτε!» ἐφώναζε μὲ ὅλη της τὴν δύναμι. Τρέξαμε μὲ τὴν ἀδελφή μου, αὐτὴ μ' ἕνα ξύλο καὶ 'γὼ μὲ τὸ καντῆλι, γιὰ νὰ δοῦμε τί ἦταν ἐκεῖνο ποῦ τόσο τὴν εἶχε τρομάξει. Πολὺ ὥρα ζητούσαμε, μὰ τίποτε δὲν βρήκαμε· φοβιτσιάρα Καλαμιά, πῶς εἶχε γείνῃ! μαζευμένη στὴ μέση τοῦ κρεβ.ατιοῦ, κρατοῦσε σφικτὰ τὰ σκεπάσματα μὴ μείνῃ χαραμάδα! Ἐπὶ τέλους ἀνακαλύψαμε ἕνα μεγάλο πράσινο σαλταπίκο (εἶδος ἀκρίδας) μὲ μακρυὰ σκαλωτὰ ποδάρια, νὰ ἀναπαύεται ἥσυχος στὸ λευκὸ παραπέτασμα τοῦ παραθυριοῦ. Ἡ ἀδελφή μου ἐπλησίασε τὸ ξύλο νὰ τὸν κτυπήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος μ' ἕνα ἐπιδέξιο πήδημα ξέφυγε καὶ βρέθηκε στὸ κεφάλι μου! Ἐγὼ εἶμαι γενναία, ἀλλά... τί τὸ θέλετε, σὰν ἔλθῃ ὁ κίνδυνος στὸ κεφάλι, δὲν εἶνε ἀστεῖα! μ' ἕνα πήδημα, ἀντάξιο τοῦ σαλταπίκου, πετῶ τὸ καντῆλι μὲ τὸ ζεματιστὸ λάδι

στὴν ἀνύποπτη καὶ κουλουριασμένη ἀπὸ τὸν φόβο Καλαμιὰ καὶ βρίσκομαι ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιο. Τί ἀπέγεινε δὲν ξέρω, γιατὶ ἔτρεξα καὶ κλείστηκα στὸ δικό μου· γιὰ πολὺ ὅμως ὥρα ἄκουα τὴν Καλαμιὰ νὰ φωνάζῃ διπλάσια ἀπὸ πρῶτα. Ποιὸς τῆς φταίει;... Πόσες φορὲς γιὰ νὰ φοβηθοῦμε ἀσήμαντα, δὲν θὰ πάθουμε σπουδαῖα!

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΜΕΤΑ ΤΗ ΔΥΣΙ

Στὴ φύσι ἁπλώνεται
Τῆς νύχτας ὁ πέπλος ἀγάλι-ἀγάλι
Ἀπέραντος καὶ μαγεμένος.

Ἀκόμ' εἶνε διάφανος
Κι' ὁ οὐρανὸς μέσ'στὴ χλωμήτου ἀγκάλη
Λάμπει στὰ λούλουδα ντυμένος.

Μὰ ὁ ἀραχνοῦφαντος
Ὁ ἀέρινος πέπλος ὅλο πυκνώνει
Καὶ λίγο-λίγο, θαρρεῖς, μαυρίζει.

Ἡ ζωηρὴ τῆς φύσεως
Θωριὰ ὁλοένα σβύνει, θαμπώνει.
Σκοτάδι ἔπειτα. Νύκτ' ἀρχίζει.

Κρητικοπούλα

ΑΠΟ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΩΝ Μ. ΜΥΣΤΙΚΩΝ

Εἰς τί σᾶς ἀρέσει νὰ καταγίνεσθε, *Ἑλληνόπαι*; — «Εἰς τ' ἄχυρα νὰ ψάχνω γιὰ ψύλλους.» — Ὡραῖα! Ἀλλὰ μουσικὸν ποῖον προτιμᾶτε; — «Τ' ἀηδόνι ὅταν λάλος βάτραχος τὸ σεγοντάρει.» — Συγχαρητήρια, ὡραῖο γοῦστο!

Ἀμ' σεῖς, *Ἀεροναυτοπούλα*, ποῖον ἔθνος ξένον ἀγαπᾶτε; — «Τοὺς Κινέζους!!» — Χμ! ἴσως τοὺς μοιάζετε λιγάκι στὴν κοτσίδα. Καὶ γι' αὐτό!

Ποία εἶνε ἡ εὐτυχεστέρα στιγμὴ τῆς ἡμέρας σας, *Παμβῶτις*; — «Ἡ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ ἐργοχείρου συνομιλία μὲ τὰς συμμαθητρίας μου.» — Χμ! φαντάζομαι τοὺς θυμοὺς τῆς διδασκαλίσσης σας.

Καὶ σεῖς, *Ἐλπιδοφόρε*, τὶ θαυμάζετε περισσότερον εἰς τὴν φύσιν; — «Τὰς γυναῖκας, γιατὶ μοῦ φαίνονται πολὺ περίεργα πράγματα.» — Μὲ συγχωρεῖτε, νομίζω ὅτι κάμνετε λάθος, διότι αἱ γυναῖκες... εἶνε πρόσωπα καὶ ὄχι πράγματα!

Δωδωναῖος

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Γιακουμῆς τώρα μόλις ἔφαγε ἕνα μεγάλο γλύκισμα κ' ἑτοιμάζεται νὰ φάγῃ κ' ἓν ἄλλο ὅμοιο ποῦ μένει.

— Μά, Γιακουμῆ, τοῦ λέγει ἡ μητέρα του εἰσερχομένη ἐκείνην τὴν στιγμήν· δὲν ξέρεις ὅτι τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο εἶνε τῆς ἀδελφῆς σου;

Καὶ ὁ Γιακουμῆς τρώγων:

— Ἀ, τί κρίμα! Φαντάσου, μαμμά, ὅτι ἔκαμα λάθος κ' ἔφαγα πρῶτα τὸ δικό της.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀττικοῦ Οὐρανοῦ

* * *

Διάλογος.

— Αὐτὸ τὸ σπίτι δὲν παίρνει φωτιά.

— Μπᾶ; καὶ γιατί;

Καὶ ὁ ἄλλος, δείχνων τὸ σῆμα τῆς Ἀσφαλιστικῆς Ἑταιρείας:

— Μὰ δὲν βλέπεις πῶς εἶνε ἀσφαλισμένο;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀλατσατιανῆς Μεξικάνας

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 129ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 3 Δεκεμβρίου 1911 πρὸς εὕρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Δεκεμβρίου 1911—Μαρτίου 1912 δημοσιευθεισῶν 178 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὔσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὔσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὔσημα Ἐπιμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Δωδωναῖος***, 159 [9+6Ε].— ***(Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: ***Μαρία Ἀθανασιάδου***, 154 [9+6Ε].—***Ἠχὼ τῆς Ἠπείρου***, 171 [10+6Ε].—***Κάμων***, 154 [9+6Ε].— ***Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα***, 165 [9+6Ε].— ***Νέλκε***, 143 [8+6Ε].— ***Φωτοβόλον Ἄστρον***, 146 [8+6Ε].—***Ματαιωθεῖσα Ἐλπίς*** 158 [9+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Μικρὰ Ἀριστοκρᾶτις***, 134 [7+6Ε]. — ***Φοῦλι***, 129 [7+6Ε].—***(Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι νὰ γοράσουν, ἀντὶ δραχ. 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 8: ***Ὑδραϊκὸς Χάνος***, 128 [7+6Ε].— ***Γέρω-Δῆμος***, 139 [8+6Ε'.—***Εὐτυχὴς Ψαρᾶς***, 134 [7+6Ε].— ***Ἑλλὰς τοῦ Μεγ. Ἀλεξάνδρου***, 125 [7+6Ε].).

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἄρης***, 110 [6+6Ε].—***Ἀπολεσθεῖσα Ἐλπίς***, 111 [6+6Ε].— ***Θεόφραστος Ν. Δημναῖος***, 108 [6+6Ε].—***(Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι νὰ γοράσουν, ἀντὶ δρ. 7 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: ***Νησιωτοπούλα***, 106 [6+5Ε].— ***Ρέμπελος*** 122 [7+6Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: ***Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο***, 63 [4+5Ε'. — ***Ξανθὴ Ἑλληνίς***, 74 [4+5Ε]. — ***Γ. Θωμαΐδης***, 77 [4+3Ε].— ***Γαλάτεια***, 86 [5+5Ε'.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ***Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη***, 26 [1+1Ε]. — ***Ζαχάρω Μαραγκόζη***, 34 [2+1Ε'.— ***Φουστανέλλα τοῦ Βύρωνος***, 34 [2+2Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Φλογερὰ Ἀκτὶς τοῦ Σουλίου***, 157 [9+6Ε].— ***(Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νὰ γοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δραχμῶν: ***Πόθος τῆς Κρήτης***, 145, [8+6Ε'. — ***Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις***, 159 [9+6Ε].— ***Νησάκι τῶν Γιαννίνων***, 168 [9+6Ε]. — ***Τέλλος Ἄγρας***, 127 [7+5Ε]. — ***Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου***, 137 [8+6Ε].— ***Αὔρα τῆς Μουρίσεως***, 125 [7+6Ε].— ***Νίκη τοῦ Παιωνίου***, 117 [8+6Ε].— ***Ἀπόγονος τοῦ Κολοκοτρώνη***, 124 [7+5Ε].— ***Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα***, 147 [8+6Ε] — ***Γλυκὸ Χαμόγελο***, 137 [8+6Ε].— ***Κυανόλευκος Σημαία***, 127 [7+6Ε].— ***Τελευταία Λειτουργία***, 138 [8+6Ε].— ***Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ***, 145 [8—6Ε]).

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀφελὴς Ξανθούλα***, 116 [6+6Ε'.— ***Ἀλύτρωτος Ἑλλάς***, 118 [7+6Ε].— ***(Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δραγμῶν 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: ***Υἱὲ κὴ Στοργή***, 116 [5+6Ε'. — ***Μικρὸ Διαβολάκι***, 123 [7+5Ε].— ***Ἕσπερος***, 113 [6+5Ε].— ***Φιλόπατρις***, 111 [6+5Ε].— ***Βυζαντινὴ Ἀηδών***, 110 [6+6Ε').

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἔνδοξος Ἰωλκίς***, 89[5+6Ε].— ***Ἄργος τῆς Διαπλάσεως***, 91, [5+4Ε].— ***Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων***, 103 [6+5Ε].— ***(Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 7 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: ***Ἰούλιος Καῖσαρ***, 92 [5+4Ε].— ***Μαραμένο Φοῦλι***, 97 [5+4Ε]. — ***Ἑλληνικὴ Θεότης***, 89 [5+5Ε].— ***Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ***, 89 [5+6Ε]).—***Ἡρωΐς τοῦ 21***, 89 [5+6Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: ***Μπουμπουκάκι***, 50 [3+3Ε].— ***Μικρὸς Δόγης***, 73 [4+3Ε].— ***Στέλλα Δ. Βουρδουμπᾶ***, 45 [3+3Ε].— ***Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων***, 69 [4+5Ε].— ***Μαρία - Χρησταία Λουριώτου***, 52 [3+2Ε].— ***Συλβία***, 50 [3+3Ε'.— ***Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος***, 53 [3+2Ε].— ***Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου***, 63 [4+5Ε'.— ***Ἀγριοβιολέττα***, 45 [3+2Ε].— ***Ἱππότης τοῦ Μεσαιῶνος***, 45 [3+5Ε'.— ***Γλυκεῖα Ἑλλάς***, 66 [4+6Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ***Ἄνοιξις***, 38 [2+2Ε].— ***Γενναιόψυχος Ἠπειρώτης***, 32 [2+3Ε'. — ***Φιλόπατρις Ἕλλην***, 38 [2+3Ε .— ***Τῖνος Βούγας***, 35 [2+3Ε].— ***Τσούχτρα***, 25 [2+1Ε'. — ***Ροδοδάφνη***, 21 [1+1Ε'.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Παπαγάλος τοῦ Τσάρου***, 144 [8+6Ε].— ***(Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νὰ γοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα, οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: ***Συλφίς***, 153 [9+6Ε].— ***Γέρω Θωμᾶς***, 148 [7+5Ε].— ***Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας***, 134 [7+6Ε].— ***Συριανὴ Αὔρα***, 127 [7+5Ε'.— ***Πανελλήνιος Πόθος***, 111 [6+6Ε].— ***Βασίλισσα τῆς Κύπρου***, 147 [8+6Ε].— ***Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους***, 146 [8+6Ε] — ***Μάντις Κάρχας***, 143 [8+6Ε'.— ***Ἔνδοξον Σοῦλι***, 104 [6+6Ε].— ***Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας***, 114 [6+6Ε].— ***Ξενητευμένη Ἑλληνίς***, 108 [6+4Ε].— ***Ἄψε - Σβῦσε***, 131 [7+5Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Νικολέτσος Πετεινάρης***, 79 [4+3Ε].— ***Μαρία Γεωργιάδου***, 74 [4+5Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Αὔρα τῆς Μεσογείου***, 59 [3+3Ε].— ***Μικρὰ Καλλιτέχνις***, 55 [3+3Ε].— ***Σοφία Κοζαδίνου***, 53 [3+4Ε]. — ***(Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 7 μόνον, ἕνα οἱανδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: ***Ἀηδὼν τῆς Ἠπείρου***, 66 [4+5Ε'.—***Αἰγυπτία Ἑλληνίς***, 56 [3+3Ε]).

ΕΠΑΙΝΟΣ: ***Στεναγμὸς τῆς Δούλης Ἠπείρου***, 43 [2+4Ε'.— ***Εὔελπις***, 35 [2+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: ***Κοντορεβυθούλης***, 20 [1+1Ε] — ***Ἁρματωλὸς τοῦ Πίνδου***, 13 [1+2Ε].— ***Χρυσαλλίς***, 23 [1+3Ε].— ***Σαμία Ἥρα***, 18 [1+2Ε'.

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις ἀναμὶξ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἐκκεντρικός*, 9 [1+1Ε].—*Πηγὴ Ἀγάπης*, 13 [1+1Ε].—*Δημ. Α. Οἰκονομάκος*, 4.—*Ἀπηλπισμένη Κόρη*, 23 [1+1Ε'.— *Ἐθνομάρτυς Αἰμιλιανός*, 11 [1+1Ε].— *Ἄσπρος Ἀραπάκος*, 7.— *Σωφρωζέτα*, 14 [1+1Ε].— *Θαλῆς*, 9 [1+2Ε] — *Τὸ Σύνταγμα*, 3.— *Βοὺν - Ζαργάλ*, 1. — *Χρυσοπηγήτισσα*, 9 [1+2Ε].— *Γενναιόψυχος Ἑλληνίς*, 3.— *Ἀνεμώνη*, 2 [0+1Ε].— *Κραυγὴ Νίκης*, 9 [1Ε].— *Ροδοδάκτυλος Ἠώς*, 15 [1+1Ε'.— *Ἕλλην Ἀεροπόρος*, 1.— *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης*, 9 [1+1Ε'.— *Κυδωνιάτης*, 6 [0+1Ε].— *Φίλεργος Χελιδών*, 6, [0+1Ε].— *Ἐθνικὸς Παιάν*, 10 [1Ε'.— *Μέλλων Πρωθυπουργός*, 8.— *Ὀδυσσεὺς Ἀνδρούτσος*, 6.— *Τυχοδιώκτις*, 9 [1+1Ε].— *Μαγεμένη Πέτρα*, 10 [1+1Ε'.— *Νίκος Κοζαδῖνος*, 9[1+1Ε'.— *Ἀραπάκος*, 11 [1Ε].— *Δρόσος τῆς Πρωΐας*, 9 [1+1Ε].

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 27ην Ἰουνίου 1912.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΙΣΟΤΙΜΟΥΣ

Δίκαιον εἶνε νὰ ἔχουν τὸ βραβεῖον των καὶ οἱ ***Ἰσότιμοι*** εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς τῶν Λύσεων. Καὶ ὅπως βλέπετε σήμερον εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ 129ου, ἀπὸ σήμερον θὰ τὸ ἔχουν. Οἱ Ἰσότιμοι δηλαδὴ τοῦ Α' Βραβείου, —ἐκτὸς τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνος των ἐπὶ πληρωμῇ,—εἰμποροῦν νἀγοράσουν ἕνα τόμον τῶν 8 δραχμῶν ἀντὶ δραχμῶν 5. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ὅμοιον τόμον ἀντὶ δραχμῶν 6, καὶ οἱ τοῦ Γ' Βραβείου ὅμοιον τόμον ἀντὶ δραχμῶν 7. Ἔχουν δηλαδὴ ἔκπτωσιν τριῶν, δύο καὶ μιᾶς δραχμῆς, ἀναλόγως τοῦ Βραβείου των. Σημειώσατε,ὅτι τὸ προνόμιον αὐτὸ τῶν Ἰσοτίμων, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει ἀπὸ σήμερον, θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τοὺς ἑπομένους Διαγωνισμούς. Ἀλλ' ὅσοι τῶν σημερινῶν Ἰσοτίμων ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπωφεληθοῦν, πρέπει νὰ παραγγείλουν τὸν Τόμον των πρὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν Ἀποτελεσμάτων τοῦ προσεχοῦς Διαγωνισμοῦ τῶν Λύσεων, διότι μετὰ τὴν δημοσίευσιν, χάνουν τὸ προνόμιόν των.

Ἰδοὺ καὶ τὸ δωδεκασέλιδον φυλλάδιον τοῦ Ἰουνίου. Δὲν ἔχετε βέβαια κανένα παράπονον. Κρατῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου—μολονότι τὸ ξεσπάθωμα τώρα - τώρα δὲν πηγαίνει καὶ τόσον περίφημα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐνθαρρυνθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ ξεσπαθώνουν καὶ νὰ φιλοτιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι...

Ἡ συνδρομή σου, *Μινιόν*, δὲν λήγει αὐτὸν τὸν μῆνα, ἀλλ' εἰς τὸ τέλος τοῦ Ἰουλίου. Ναί, οἱ κόποι σου τώρα εἶνε ὑπερβολικοί, ἀλλὰ γιὰ φαντάσου μεθαύριον τί χαρά, ποὺ θὰ πάρῃς τὸ ἀπολυτήριον τοῦ Γυμνασίου! Διότι ἐγὼ δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι θὰ τὸ πάρῃς.

Ἐλπίζω, *Ἀσπασία Μιλησία*, ὅτι ἡ πρώτη σου ἐπιστολὴ δὲν θὰ εἶνε καὶ ἡ τελευταία. Σ' εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις. Ἡ «Τέσσερες Μπουρνέλλες» δὲν εἶνε πρωτότυπον ἔργον τοῦ κ. Φαΐδωνος, ἀλλὰ παράφρασις ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Δὲν εἶδες ποῦ τὸ γράφει εἰς τὸ τέλος;

Ἡ *Μικρὰ Ἀριστοκρᾶτις* εἶνε πολὺ χαρούμενη ποῦ ἡ πρότασίς της γίνετκι δεκτή. Τώρα περιμένει νὰ κάμῃ κάποιος τὴν στατιστικὴν τῶν βραβείων, — αὐτή, λέγει, δὲν εἰμπορεῖ, διότι δὲν εἶνε παλιὰ συνδρομήτρια,—καὶ νάρχίσῃ κατόπιν ὁ ἀγὼν μεταξὺ ἀγοριῶν καὶ κοριτσιῶν «ποῦ θὰ εἶνε γλέντι».

Ἡ *Χρησοσπηγήτισα*, τὴν ὁποίαν συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς της βαθμούς, ἤθρυσε μὲ ἄλλα παιδιὰ ἕνα μικρὸν Σύλλογον, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ καὶ θεατράκι καλοκαιρινόν, μέσα εἰς ἕνα κῆπον. Πρῶτον ἔργον θὰ παιχθοῦν ἡ «Τέσσερες Μπουρνέλλες», μανθάνω δὲ ὅτι πολλοὶ ζητοῦν τὸν ρόλον τοῦ ὑπηρέτου, μόνον καὶ μόνον...διὰ νὰ τὲς φάγουν. Ἂς εἶνελ εὔχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν καὶ εἰς τὸν Σύλλογον καὶ εἰς τὸ θεατράκι.

Ὁ *Περσεὺς* μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς σπουδαῖα: Ὅτι ἀπὸ τοὺς ποιητὰς τῆς Σελίδος μας προτιμᾷ τὸν *Ἀθανάσιον Διάκον*. Ὅτι κατὰ τὴν α' ἐξαμηνίαν τοῦ 1912 ὑπερέχουν τὰ κορίτσια μὲ ἐξ πρῶτα βραβεῖα, ἐνῶ τὰ ἀγόρια ἔχουν μόνον πέντε· (ὥστε;...) Καὶ ὅτι τὸ *Μαινόμενον Κῦμα* πειράζει τὸ *Βαρελότο* καὶ τοῦ λέει: «— Ἂν καὶ Βαρελότο, δὲν κάνεις διόλου κρότο στὴ Διάπλασι!»

Ἓν ἀστεῖον τυπογραφικὸν λάθος ἔγετνεν εἰς τὸ διήγημα τῆς *Γύκης Στοργῆς* ποῦ ἐδημοσιεύθη ἐσχάτως εἰς τὴν Σ.Σ.Σ. «Τὸ πτηνὸν τοῦτο, λέγει, εὑρίσκεται συνήθως στὴ στεριά, ἀλλὰ κάποτε καὶ στοὺ; κήπους». Τὸ παιδὶ ἤθελε νὰ πῇ «καὶ στὰς νήσους», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν «στεριάν» δηλαδὴ τὴν ἤπειρον. Ἔ, τί νὰ γίνῃ! Τὰ τυπογραφικὰ λάθη δὲν λείπουν ποτὲ καὶ ὅταν ἀκόμη ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς διορθώνῃ τὸ ἔργον του.

Ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου, *Βάρκα τοῦ Κανάρη*. Ὥστε κάποτε ἡ μαμμά σ' ἔδεσε μαζὶ μὲ τὴν ἀδελφή σου ἀπὸ τὲς πλεξοῦδες ἔ; Φαντάζομαι τὸ κωμικοτραγικὸν θέαμα!.. Διαβάσε τὰ συγχαρητήριά μου εἰς τὰς φίλας μας ποῦ ἐπροβιβάσθησαν μὲ ἄριστα καὶ μὲ λίαν καλῶς, καὶ κράτησε καὶ σὺ ἀπὸ τώρα τὸ μερτικό σου, διότι βεβαίως δὲν θὰ πᾷς παρακάτω.

Ἡ *Παπαρούνα* ἔρριψε μίαν ματιὰν εἰς τὸν Διαγωνισμοὺς τοῦ 1911 καὶ τῆς ἐφάνη ὅτι πρωτοστατοῦν τὰ ἀγόρια. Ἐν τούτοις εἰς τὴν Σελίδα Συνεργασίας νομίζει ὅτι ὑπερέχουν κατὰ πολὺ τὰ κορίτσια. Καὶ ἡ ἰδέα τοῦ *Τέλλου Ἄγρα* περὶ δημοψηφίσματος πρὸς ἀνακήρυξιν Κορυφαίου τῆς Σελίδος, τῆς φαίνεται καλλίστη. Ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ γίνῃ εἰλικρινῶς καὶ σεμνῶς, χωρὶς τὰς ρεκλάμας καὶ τὰς ἐνεργείας τοῦ δημοψηφίσματος τῶν ψευδωνύμων.

Ἀκακία, ὡραιότατα αἱ ταξειδιωτικαί ἐντυπώσεις σου. Εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου ἔτσι λέγεται ἡ *βεράντα*, ἑπομένως καὶ ἑλληνικά. Ἡ περὶ ἧς ἐρωτᾶς, εἶνε συνδρομήτρια, ἀλλὰ δὲν ἔχει οὔτε αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον,οὔτε ἄλλο.

Ἔνδοξος Νίκη, χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν καὶ ἐπιθυμῶ νὰ μοῦ γράφῃς συχνά. Εἶνε ἀνάγκη, καθὼς λέγεις, ἀφοῦ εὑρίσκεσαι εἰς ξένον τόπον καὶ κινδυνεύεις νὰ λησμονήσῃς τὴν γλώσσάν σου. Γράφε μου ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωήν σου, ἀπὸ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Διαπλάσεως κλπ. Τὰ θέματα δὲν λείπουν,ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ γράψῃ.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Νησάκι τῶν Γιαννίνων*, *Ἥβη*, *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ*, *Κῦμα* (ποῦ εὐχαριστεῖ τὴν *Ἐξόριστον Ἀτθίδα*, διὰ τὰς ἐπιεικεῖς της κρίσεις,) *Κρητικοπούλα* καὶ *Ἀούρματος Τηλέγραφος*. Κρῖμα νὰ μὴν ἔχω πιὰ τόπον!

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Βράχος καὶ Κῦμα» τοῦ *Κύματος*.—«Μετὰ 11 ἔτη» τοῦ *Ἐξορίστου Βασιλειᾶ*. — «Γιὰ τὴν Πατρίδα» καὶ Βραδυνὸ τραγοῦδι» τοῦ *Ὀνειρώδους Βάλς*. — «Τὸ Βάραθρον» τῆς *Κραυγῆς Νίκης*. — «Εἰκὼν τῆς Κακῆς Συνειδήσεως» τῆς *Γύκης Στοργῆς*.— «Βραδυὰ» τῆς *Ἀπηλπισμένης Κόρης*. — «Δύο Τρελλοὶ» τοῦ *Πανελληνίου Πόθου*. — «Τὸ κτυποκάρδι» τοῦ *Γενναίου Ἑλληνόπουλου*. — Διάφορα τῆς *Παπαρούνας* καὶ τοῦ *Περσέως*.— «Σὲ δυὸ πουλιὰ» τοῦ *Ρόδου Μοσχοβόλημα*.— «Οὐρανοῦ Δάκρυα» τῆς *Κρητικοπούλας*.— Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ράλλειον—Μποτάσειον» (καλογραμμένον, ἀλλὰ χρονογράφημα πολὺ ἐκτενὲς διὰ τὴν Σελίδα μας.)—«Μεσημέρι-Καλοκαῖρι» (μερικὰ τετράστιχα ὡραιότατα, μερικὰ πολὺ ἐλαττωματικά.)—«Ἀνατολὴ» (ἀκατάλληλον ἔτσι ὅπως ἀρχίζει·) — «Ἀνέκδοτον ἑνὸς παπᾶ», (πασ'γνωστον·)—«Οἱ ὑπόδουλοι» (στίχοι λανθασμένοι.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀνθισμένη Πασχαλιά*, κ. (Σ.Κ.) *Βράχος τοῦ Ζαλόγγου* α. (Ν.Κ.) *Ἐλευθερωτὴς τῆς Μακεδονίας*, α.*Ἔνδοξος Νίκη* κ. (Κ.Π.) *Μέλλων Ναύαρχος*, α. *Δοξασμένη Κυανόλευκος* α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν τὸ *Μαραμένο Φοῦλι* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Δωδωναῖον*, *Ἥραν*, *Περσέα*, *Δάφνης Στέφανον*. — ἡ ***Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*** (1) μὲ *Λέοντα τῆς Ἐρήμου*, *Ἰδανικότητα*, *Λάτριδα τῆς Ἑλλάδος*, *Στεναγμὸν τῆς Δούλης Ἠπείρου*, *Δάφνης Στέφανον*, *Ἠχὼ τῆς Καρδιᾶς*, *Κρητικοπούλαν*, *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων*, *Κούγκμα τῆς Ἠπείρου*, *Πύρρον*.— ἡ *Ἥβη* (0) μὲ *Χρυσὸ Παγῶνι*, *Χρυσὴν Μάσκαν*, *Γέρω-Θωμᾶν*, *Καμίλλην Ρονσαί*, *Μικρὰν Ἀριστοκράτιδα*, *Ὀνειρώδες Βάλς*, *Συιβίαν*—ἡ *Ἀλκυὼν* (0) μὲ *Ἕνα Χιωτάκι*, *Κερκυραϊκὴν Αὔραν*,*Πρίγκιπα τῶν Μεδίκων*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Στέφανον Καλ.* (τόμους ἔδωσα·) *Ἀθηναῖον Ἱππότην* (ἡ συνδρομή σου ἐλήφθη· ὁ χάρτης τῶν Λύσεων πωλεῖται μόνον εἰς τὸ γραφεῖόν μου·) *Στεναγμὸν τοῦ Ἀνέμου* (τὸ ταχυδρομεῖον δὲν θὰ φροντίσῃ διόλου· πρέπει νὰ δηλώσῃς εἰς ἐμὲ τὴν νέαν σου διεύθυνσιν·) *Εὐγενὲς Ἰδανικὸν* (ἐλήφθησαν·) *Ἔνδοξον Μεσολόγγι* (ἔχει καλῶς· χαίρω πολὺ διὰ τὴν ἀπόφασίν σου·) *Μπουντοκαπνισμένην Γαλανόλευκην* (ἐλήφθησαν ἐγκαίρως· περιμένω·) *Ὀνειρῶδες Βάλς* (γαλλίστ! ὄχι· ἡ κάρτα ἐστάλη· ψευδώνυμα δὲν λέγω·) *Σάλπιγγα τῆς Ἐλευθερίας* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ἀπηλπισμένην Κόρην* (θερμότατα συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ προσφιλοῦς σου θείου·) *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ* (ἔστειλα ἐκ νέου·) *Στρατηλάτην τῶν Ἑλλήνων* (τόσῳ μικρὸς κ' ἐπροβιβάσθης εἰς τὴν τετάρτην; μπράβο σου! τὸ Παίγνιον θὰ δημοσιευθῇ·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (σὲ συγχαίρω διὰ τὸν προβιβασμόν·) *Ἐλλάδα τοῦ Ῥήγα* (ἔστειλα· σὲ συγχαίρω ποῦ ἦλθες πρῶτος εἰς τὴν τάξιν σου·) *Ἑλληνικὸν Οὐρανὸν* (ἐλήφθησαν ὅλα· εὖγε εἰς τὴν *Μητέρα Ἑλλάδα* διὰ τὸ λαμπρὸν ἐνδεικτικόν· καὶ 'στὰ δικά σου!) *Δωδωναῖον* (ὄχι δά! ἓν μόνον τετράδιον θὰ στείλῃς· ἡ πρότασις ἔγεινε διπλῆ κατὰ λάθος ἢ ἀπὸ ἀνυπομονησίαν·) *Τραλλιανὸν* (αἱ λύσεις ὀρθαί·) *Ἐσμεράλδαν* (καλὸ ταξεῖδι· εἰς ποίαν ἐπιστολήν σου δὲν ἀπήντησα;) *Ναπολέοντα Βοναπάρτην* (ἔστειλα·) *Αὐγὴν τῶν Ἐλπίδων* (ἡ ὁποία μὲ παρακαλεῖ νὰ πῶ στὴν *Ἠχὼ τῶν Ἀκροκεραυνίων* ὅτι μὲ μεγάλην της χαρὰν θὰ τὴν γνωρίσῃ, ὅταν θὰ ὁπάγῃ εἰς τὴν πόλιν της·) *Ἕνα Χιωτάκι* (ἔλαβα τὰ δεύτερα μόνον· εὐχαριστῶ·) *Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων* (ναί·) *Ἑωσφόρον τὸν Κύματον* (ἔχει καλῶς· ἐπιτρέπεται·)*Φρεάντλην* (ἔλαβα· εὐχαριστῶ)*Καλλικέλαδον Ἀλκυόνα*. *Δρύβρεκτον Ἤπειρον*. *Σαμίαν Ἥραν*, *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν*, *κλπ. κλπ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *27ην Ἰουνίου*, θὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 131ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1912 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσκκλείσουν διὰ τὰς λύσεις των ἑκάστου φυλλαδίου, -ὁσαιδήποτε καὶ ἂν εἶνε,—γραμματόσημον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τἀδελφία των, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταί, ἄλλως δεν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις των.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποίου καὶ μόνον δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς δης Αὐγούστου πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταύτης, μόνον ἐὰν ληφθοῦν πρὸ τῆς δημοσιεύσεώς των γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὅρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ.Δ' καὶ ς', φύλλον πρῶτον ἐ. ἔ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

303. Λεξίγριφος

Ἄνθος ἄγριον τὸ πρῶτον
Καὶ τὸ ἄλλο ἀντωνυμία·
Κι' ἀπ' τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου
Θὰ φανῇ ἐμπρός σου μία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐλπίδος τῶν Ὑποδούλων

304. Λογοπαικτικὸς Λεξίγριφος

Τὸ ἄλφα, τὸ μῦ
Κι' ἀκόμη ἓν η,
Μιὰ πόλι σοῦ κάνουν
Μικρή, γαλλική,
Πατρίδα γνωστοῦ
Συγγραφέως τερπνοῦ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰδανικοῦ

305. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτόν μου γνωρίζεις
Ὡς ὑποθετικόν.
Στὸ δεύτερον θὰ ἴδῃς
Ἓν ὄνομα ἐθνικόν.
Τὸ ὅλον μου εἰς τὰ βάθη
Εὑρίσκεται τῆς γῆς
Ἀλλὰ καὶ ὄνομα εἶνε
Νόσου τινὸς φρικτῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Ἱππότου

306. Στοιχειόγριφος

Εἶμαι κράτος ποῦ γνωρίζεις,
Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ μεγάλο·
Ἂν μοῦ βγάλῃς τὸ κεφάλι,
Θὰ γνωρίσῃς κράτος ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σωφραζέτας

307. Πυραμὶς

┼ Οἱ σταυροὶ χῶρα τῆς Μικρ. Ἀσίας
* ┼ * = Στοιχεῖον.
** ┼ *** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
*** ┼ **** = Πτηνόν.
**** ┼ ***** = Ὁ ἔχων θάρρος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐκάβης

308. Ἐπιγραφὴ

Φ Ν Ο
Δ Μ Ε Ν Σ
Ι Υ Δ Α Η
Ε Σ Η Ρ Σ
Ν Ι Μ Ο Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου

309—311. Ἀστεῖα Παροράματα

1.— Ὁ ναὸς ἐπανέστη κατὰ τῶν ἀπόντων του.
2.— Ὁ βοῦς τοῦ παταμοῦ εἶνε παχύς.
3.— Ὁ ἵππος φωνάζει τὴν γῆν.

Ἐυτάλη ὑπὸ τῆς Υἴκῆς Στοργῆς

§312. Διπλῆ ποικίλη Ἀκροστιχὶς

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης, καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἤπειρον. Τὸ δὲ δεύτερον τῆς πρώτης, τὸ τρίτον τῆς δευτέρας, τὸ τέταρτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν Λατῖνον συγγραφέα:

1, Τροφή. 2, Ἀρχαία μηδικὴ πόλις. 3, Μοῦσα, 4, Ἐπίθετον. 5, Κράτος τῆς Εὐρώπης. 6, Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ. 7, Βασιλεὺς τοῦ Κλουσίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δακρυβρέκτου Ἠπείρου

313. Φωνηεντόλιπον

τ – κδτ - * - πρνν – δλφ

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀσπασίας τῆς Μιλησίας

814. Γρῖφος

r	r	α	α	ευ	ευ	α	α	α
r	r	α	α	ευ	ευ	α	α	α
r r r r		α α α α		ευ	ευ ευ	α	α	α
r	r	α	α	ευ	ευ	α	α	α
r	r	α	α	ευ	ευ	α		α

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 24 καὶ 25

233. Πρίνος (πρίν, ὅς). — 234. Ἄνθος - Ξάνθος.—235. Ἄργος - Ἄρνος.

236.
Σ
Ι Ο Σ
Τ Ὑ Φ Ω Ν
Σ Ι Κ Ι Ν Ο Σ
Π Λ Ρ Ν Α Σ Σ Ο Σ

237. Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται. — 238. Ἄλλη ὀδὸς ἡλίου καὶ ἄλλη σελήνης. — 239. Ἡ ἄγκυρα. — 240. ΣΠΕΥΔΕ ΒΡΑΔΕΩΣ (Σοφός, Πολύς, Εὐγενής, Ὑγιής, Δόλιος, Ἐργασία, Βλάξ, Ρώμη, Ἀφελής, Δέχομαι, Ἐπιμελής, Ὡραῖος, Σύρω). — 241. Βίᾳ μηδὲν πράττειν. — 242. *Ἡ Ἑλλὰς εἶνε ὡραία* (γιέ - λὰ σὺν ε - ὡραι – α.

243. Γαλλία (γαλῆ, α.) — 244. Λάμα - Λίμα.— 245. Ἴον - Ἰόνιον.

246.
Ι
Α Π Ο
Α Σ Π Ι Σ
Δ Ο Μ Ο Κ Ο Σ
Π Ε Ρ Ι Σ Τ Ε Ρ Α

247. Ὁ Ἥλιος, ἡ Ἡλεία, τὸ Ἴλιον.— 248. ΟΥΡΑΛΙΑ (ΟΥρανός, ΑΡΑράτ, ΚοραΛΙα, ΓερμανΙΑ.) — 249. Φίλους δοκίμαζε.—250. *Μὴ περιπαίζῃς τοὺς δυστυχεῖς* (Μὴ περὶ πέζ εἰς τοὺς-δὶς τύχη-ς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Παραιτοῦμαι ὡς Γραμματεὺς παραρτήματος «Θριάμβου» ἐν Λίμνῃ, καθὼς καὶ ὡς μέλος αὐτοῦ. — *Γρηγόριος Παπαγεωργίου.* *(ΙΒ', 166)*

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ
ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑΣ
ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ὑποψήφιοι Δημοψηφίσματος ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ τοῦ ***«Κόμματος τῶν Πρασίνων»***.

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΣ»
Διορίζεται ἀντιπρόσωπος Πειραιῶς: Ἠλίας Ρέστης ἀντὶ Σεϊζάν. Ἐξελέγη Γραμματεὺς Παραρτήματος Λίμνης: Τριαντάφυλλος Βοκορόκος ἀντὶ Παπαγεωργίου. *(ΙΒ', 168)*

† ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ «ΘΡΙΑΜΒΟΝ» †
«Θρίαμβος» πάσχει ἐκ νόσου ἀνιάτου τῆς ΑΝΑΠΑΡΑΔΙΑΣ. Ἐκ τῶν 10 ὅλων μελῶν του τὰ πλεῖστα ἀπεχώρησαν, δὲν μένε εἰμὴ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὸ θὰ πάρῃ τὰ παπούτσια του καὶ θὰ φύγῃ διὰ τό..... ***Φάληρον.***
† Αἰωνία του ἡ μνήμη †
Πειρακτήριον. *(ΙΒ', 169)*

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

ὑποψήφιον Δημοψηφίσματος

Ποῖος δὲν θὰ ψηφίσῃ τὸ διαβολάκι τὸ **ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ**, ποῦ ὅλο σᾶς πειράζει μὲ ἀθῶα πειράγματα; **ΠΑΝΤΕΣ!!!** merci.

Ἂν εἶσθε Ἕλληνες καὶ ὄχι Γραικύλοι, πρέπρέπει νὰ θριαμβεύσῃ τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον **ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ**. Τὸ δημοψήφισμα κριτὴς ἔστω! —***Τὰ Πάντα Ματαιότης.***

Λεοντόκαρδοι Κρῆτες! Γενναῖοι Μικρασιᾶται! Πολυμήχανοι Αἰγύπτιοι! Ἀτρόμητοι Θεσσαλοί! Φιλελεύθεροι ὑπόδουλοι! Εἶνε δυνατόν, ἂν εἰς τὰς φλέβας σας ῥέῃ αἷμα Ἑλληνικόν, νὰ μὴν ἀναδείξετε ὡς πρῶτον καὶ ἐν τῇ β'. τριμηνίᾳ ὡς καὶ ἐν τῇ τελικῇ δ'. τὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον «**ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ**» ὑπὲρ ἧς τόσον αἷμα χύνετε; Ἐμπρός λοιπόν!
Μαρμαίρων Ἀστήρ. *(ΙΒ', 172)*

ΝΕΑ ΕΛΛΑΣ

Κρήτη, Ρόδος, Κύπρος, Ἤπειρος. Μικρὰ Ἀσία, Μακεδονία κλπ. πλπ.

Ἐκθυμοτάτην ὑποστήριξιν ὑποσχόμεθα στὴν ἀγαπητήν μας:

ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γέρος τοῦ Μωριά, Ξανθὸ Ἑλληνόπουλο, Ἐλπίδες τοῦ Μέλλοντος,Πειρακτήριον, Κωνσταντινούπολις, Ἀπογοητευμένη Δεσποινίς, Μαρμαίρων Ἀστήρ, Δοξασμένον Ναύπλιον, Ναυτοπούλα τοῦ Ναυπλίου κ.τ.λ. *(ΙΒ', 174)*

Ψηφίσατε ὅλοι καὶ ὅλαι....τοὺς φίλους μας:
ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΝ
ΣΑΛΠΙΓΚΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
Δάφνης Στέφανος. *(ΙΒ', 175)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 29ου ΦΥΛΛΟΥ

(*Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 271*)

ΑΘΗΝΩΝ: Θεοδ. Δ. Γαρουφαλίδης. Μέλλων Ναυτόπαις, Μαρίκα Βλαδιμήρου, Νικλας Βέρτης, Στέφανος Βέρτης, Τοξότης, Βασιλική Δ. Ματάλα.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Θεοδ. Γ. Βαρελᾶς, Σπ. Δ. Γεωργιτσης, Γεωργ. Ν. Βαμβακάρης, Εὐγενία Δ. Γιαννούση, Λουκία Κριτσιλῆ. Ἰφιγένεια Σ. Ζέρβα, Παναγ. Ι. Μπαρμπαρέσος, Αἰκατερίνη Δ. Τσολάκη.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΑΝΔΡΟΥ: Παναγ. Δ. Χρηστόπουλος
ΘΗΒΩΝ: Στυλ. Γ. Σκανδάλης
ΚΑΛΑΜΩΝ: Δ- Κ. Παρθένιος
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ: Π. Χ. Γκέλης
ΚΗΡΚΥΡΑΣ: Γ. Σ. Καρακανδᾶς
ΚΟΡΩΝΗΣ: Π. Α. Λαχανᾶς
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Ναπ. Β.Μπεκιάρης.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεωργ. Ι. Κατσούλης
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Θεοφάνης Γ. Καββαδᾶς
ΠΑΤΡΩΝ: Ἀλεκος Ι. Ἀλωτσὰς (28,29), Ἰωάν. Β. Παπανικολάου, Γεωρ. Ἀθανασόπουλος.
ΠΥΡΓΟΥ: Α. Θ. Γκολφινόπουλος
ΣΥΡΟΥ: Louis A. Descamps, Σπ. Ι. Κολοκούρης
ΤΥΡΝΑΒΟΥ: Βασιλ. Ηλ. Τράμπας, Αθ. Στ. Παπαγιάννης
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀργυρὼ Ι. Μιχελῆ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ἰφιγένεια Γ. Κυρέλη
ΚΑΪΡΟΥ: Σπ. Γ. Ἀντωνίου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ ΔΙΑ ΤΑΣ ΔΙΑΚΟΠΑΣ

Εἶνε τὸ διασκεδαστικώτερον, τὸ δροσιστικώτερον καὶ τὸ ὠφελιμώτερον ἀνάγνωσμα!

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

Πρώτης καὶ Δευτέρας Περιόδου

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (1879 - 1893) ἀποτελεῖται ἀπό 24 τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων ὑπάρχουν μόνον 19. Ἡ τιμὴ τούτων ποικίλει ὡς ἑξῆς:

Α') Πρὸς ***δραχμὴν 1*** ἕκαστος διὰ τὰς Ἀθήνας, δρ. 1.10 διὰ τὰς Ἐπαρχίας, δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, τιμῶνται οἱ ἑπόμενοι.

Ὁ **4ος** τόμος (τοῦ 1882)· — ὁ **5ος** (τοῦ 1883)· — ὁ **7ος** (Α' Ἐξαμηνία τοῦ 1885)· — ὁ **15ος** (Α' τοῦ 1889)· — ὁ **16ος** (Β' τοῦ 1889)· — ὁ **17ος** (Α' τοῦ 1890)· — ὁ **18ος** (Β' τοῦ 1890)· — ὁ **19ος** (Α' τοῦ 1891)· — ὁ **20ὸς** (Β' τοῦ 1891)· — ὁ **21ος** (Α' τοῦ 1892)· — ὁ **22ος** (Β' τοῦ 1892) καὶ ὁ **23ος** (Α' τοῦ 1893). Οἱ τόμοι οὗτοι εἶνε ***ὑποστιμημένοι***, διότι ὑπάρχουν ἀκόμη ἀρκετὰ ἀντίτυπα.

Β') Πρὸς ***φράγκα*** **2,50** ἕκαστος, ἤτοι εἰς τὴν ἀρχικὴν των τιμήν, οἱ ἑπόμενοι:

Ὁ **1ος** (τοῦ 1879) — ὁ **8ος** (Β' Ἐξαμ. τοῦ 1885) — ὁ **9ος** (Α' τοῦ 1886). — ὁ **11ος** (Α' τοῦ 1887) — ὁ **12ος** (Β' τοῦ 1887), ὁ **14ος** (Β' τοῦ 1888) καὶ ὁ **24ος** (Β' τοῦ 1893).

Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου **2ος, 3ος, 6ος, 10ος** καὶ **13ος** ***ἐξηντλήθησαν*** πρὸ πολλοῦ.

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ τῆς «Διαπλάσεως» (ἀπὸ τοῦ 1894 μέχρι σήμερον), ἀποτελεῖται ἀπό 18 ἐτησίους, μεγαλητέρου σχήματος τόμους, ἐκ τῶν ὁποίων: Οἱ πέντε πρῶτοι, τῶν ἐτῶν, **1894, 1895. 1896, 1897,** καὶ **1898.** εἶνε ὑποτιμημένοι καὶ τιμῶνται ἕκαστος, ἄδετος ***φρ. 3*** διὰ τὰς Ἀθήνας, ***φρ. 3,50*** διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ ***φρ. 4*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, χρυσόδετοι δὲ ***φρ. 6*** διὰ τὰς Ἀθήνας, ***φρ. 6,50.*** διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ ***φρ. 7*** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν. Οἱ κατόπιν ἑπτὰ τόμοι τῶν ἐτῶν **1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904** καὶ **1905,** τιμῶνται ἕκαστος, ἄδετος ***φρ. 7,*** καὶ χρυσόδετος ***φρ. 10.*** Τέλος οἱ ἀκόλουθοι ἓξ τόμοι, τῶν ἐτῶν **1906, 1907, 1908, 1909, 1910** καὶ **1911,** τιμῶνται ἕκαστος ἄδετος ***φρ. 8,*** καὶ χρυσόδετος ***φρ. 10.***

Η ΠΛΗΡΗΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΣΕΙΡΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ἀποτελεῖται κατὰ τὰνὼτερω ἀπὸ **37 *τόμους,*** — ἐκτὸς τῶν ἐξηντλημενων, — τιμωμένους δραχμὰς **141,50** διὰ τὰς Ἀθήνας, δρ. **145,20** διὰ τὰς Ἐπαρχίας καὶ φρ. **150,10** διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ

Εἰς τοὺς λαμπροὺς καὶ ἀφθόνως εἰκονογραφημένους τούτους τόμους τῆς «Διαπλάσεως», καθεὶς τῶν ὁποίων εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων καὶ ἀποτελεῖ ***βιβλίον αὐτοτελές,*** ἐκτὸς τῆς ἄλλης ποικίλης, τερπνῆς καὶ μορφωτικῆς ὕλης, τοῦ πλήθους τῶν μικροτέρων διηγημάτων, ποιημάτων, χρονογραφημάτων, γελοιογραφιῶν, κωμῳδιῶν, δραματίων, μονολόγων, κτλ. κτλ. — περιέχονται καὶ τὰ ἑξῆς τερπνότατα καὶ διδακτικώτατα

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ἔργα ἀνεγνωρισμένων παιδαγωγικῶν συγγραφέων καὶ δοκίμων μεταφραστῶν, τὰ πλεῖστα βραβευμένα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, διὰ κάθε ἡλικίαν, δυνάμενα νὰ ἀναγνωσθοῦν εὐχαρίστως καὶ ἐπωφελῶς ἀπὸ ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας:

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, εἰς τὸν **6ον** τόμον (ἐξηντλημένον). — ***Οἱ Τρεῖς Μικροὶ Σωματοφύλακες,*** εἰς τὸν **7ον** καὶ **8ον.** — ***Ὁ Βράχος τῶν Γλάρων,*** εἰς τὸν **9ον.** — ***Ὁ Μικρὸς Ἥρως,*** εἰς τὸν **10ον** (ἐξηντλημένον). — ***Ἡ Κόρη τοῦ Γερῶ Θωμᾶ*** εἰς τὸν **11ον.** — ***Ὁ Ἰωάννης Καστέρας,*** εἰς τὸν **12ον, 13ον** (ἐξηντλημένον) καὶ **14ον.** — ***Τὸ Κερβάνιον*** εἰς τὸν **13ον** (ἐξηντλημένον) καὶ **14ον.** — ***Αἱ Διετεῖς Διακοπαί*** (τοῦ Βέρν), εἰς τὸν **15ον** καὶ **16ον.** — ***Ὁ Πλοίαρχος*** εἰς τὸν **17ον** καὶ **18ον.** — ***Ἡ Γυφτοπούλα*** εἰς τὸν **19ον** καὶ **20όν.** — ***Ἡ Ἀδελφοῦλά μου*** (πρωτότυπον τοῦ Ξενοπούλου) εἰς τὸν **20όν.** — ***Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι,*** εἰς τὸν **21ον.** — ***Ὁ Μικρὸς Λόρδος*** εἰς τὸν **22ον.** — ***Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ρωβινσῶνος,*** εἰς τὸν **23ον** καὶ τὸν **24ον.** — ***Εἰς ἀναζήτησιν Μέλλοντος*** εἰς τὸν **10ον** (ἐξηντλημένον). — ***Ἐλπὶς καὶ Χάρις*** εἰς τὸν **12ον.**

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Ἡ Πριγκίπισσα Ροζάλβα, Τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωππὰρ καὶ ὁ ***Μικρὸς Κόμης,*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894. — ***Ἐν Οἰκογενείᾳ, Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ*** καὶ ***Μαύρη καὶ Ἄσπρος,*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895. — ***Καῖσαρ Κασκομπὲλ*** (τοῦ Βέρν) καὶ ὁ ***Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης,*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896. — ***Ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος,*** ἡ ***Ἀσπρούλα*** καὶ ἡ ***Οἰκογένεια Μαντζουράνα*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897. — ***Ἡ Σφὶγξ τῶν Πάγων*** (τοῦ Βέρν), οἱ ***Μικροὶ Ρωβινσῶνες τοῦ Βράχου*** καὶ τὰ ***Ταξείδια τοῦ Γιούλιβερ*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898. — ***Οἱ Χρυσοθῆραι τῆς Ἀφρικῆς*** καὶ αἱ ***Περιπέτειαι τοῦ Ρογήρου,*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899. — ***Ἔγγονος Αὐτοκράτορος,*** ἡ ***Χρυσοφόρος Φλὲψ*** καὶ ὁ ***Πετρομαζευτής,*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1900. — ***Ὁ θαυμάσιος Ὀρενόκος*** (τοῦ Βέρν), αἱ ***Ἀνεψιαὶ τοῦ Κυρίου Βῶρκε*** καὶ ὁ ***Φασουλάκης Ρωβινσών,*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901. — ***Τὸ Μέγα Δάσος*** (τοῦ Βέρν), ἡ ***Βοεροπούλα,*** ὁ ***Ἄσωτος Υἱὸς*** κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902. — ***Αἰμυλία Χώβ,*** τὰ ***Παραμύθια τοῦ Καβιδουλίνου*** (τοῦ Βέρν), ***Ὁ γῦρος τοῦ κόσμου,*** κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1903. — ***Οἱ ἀριστεῖς ταξειδεύουν*** (τοῦ Βέρν), ***Ἡ ἐξαδέλφη μου, Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς,*** κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904. — ***Ἡ πόλις τοῦ Χρυσοῦ,*** τὸ ***Σχολεῖον τῶν Ζῴων,*** τὸ ***Τροχόσπιτο*** καὶ οἱ ***Τρεῖς Ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανιάν,*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1905. — ***Ὁ Ναυτόπαις τοῦ Σουρκούφ,*** τὸ ***Φεγγαρόπαιδο, Γι' ἀγάπη τοῦ ἀδελφοῦ,*** κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906. — ***Τὰ δίδυμα τοῦ Τράνσβαάλ,*** ἡ ***Φαντασμένη,*** ***Ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλογέρα,*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1907. — ***Διὰ νὰ γίνῃ ἄνθρωπος, Μυστηριῶδες Ἔγκλημα*** (τοῦ Βέρν), ***Μικρὸς παραμάγειρος — Μέγας μουσικός,*** κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908. — ***Κοσμοκράτωρ*** (τοῦ Βέρν), ***Οἱ ἐξάδελφοι Κορπανὼφ*** καὶ ἡ ***Μικρὴ Βασιλοπούλα,*** εἰς τὸν τόμον τοῦ 1909. — ***Τιάρκος καὶ Ζινέττα*** (Συνέχεια τοῦ ***Λουδοβίκου Κορμᾶ***) εἰς τὸν τόμον τοῦ 1910. — ***Λουδοβῖκος Κορμᾶς, Αἱ πτήσεις τοῦ Κρᾶ-Κρᾶ, Αἱ Περιπέτειαι τοῦ Νικόλα Καρακᾶ*** κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1911.

Πᾶσα παραγγελία, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπευθύνεται: πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», 38 ὁδὸς Εὐριπίδου εἰς Ἀθήνας.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2308

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία	φρ. 10,—
Ἐξάμηνος	» 4,50	Ἐξάμηνος	» 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος *Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰουλίου 1912* *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 32*

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΑΝΝΑ Σ. ΚΑΛΟΓΗΡΟΥ
[Ἐν Πόρτ - Σαΐτ]
Τυγοῦσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κερκυραϊκὴ Αὔρα,* τοῦ Πρώτου Βραβείου τῶν Εὐσήμων τοῦ 1911.
[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἔ. σελ. 131]

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ Κ. ΔΑΝΑΣΗ
[Ἐν Πριγκήπῳ Κων'πόλεως]
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Κάρμεν,* εἰς τὸν 126ον Διαγωνισμὸν πρὸς Σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.
[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἔ. σελ. 95]

ΛΕΥΚΗ ΧΡ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΥ
[Ἐν Ἀθήναις]
Βραβευθεῖσα ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Ξανθὴ Μουσμέ,* εἰς τὸν Μ. Διαγωνισμὸν μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.
[Ἴδε Διάπλασιν ἐ. ἔ. σελ. 63]

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε σελ. 268)

Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ κατεδῇ στὴ θάλασσα, ὅταν οἱ βοϊδολάτες, οἱ ὁποῖοι ἐφύλαγαν στὸ βουνὸ τὰ κοπάδια τοῦ Μέγη, ἤρθαν νὰ πάρουν κι' αὐτοὶ τὸ μερδικό τους στὸ φαΐ καὶ πιστό. Ὁ Μέγης τοὺς περιποιόταν γιατὶ βόσκανε τὰ κοπάδια του ὄχι μ' ἀδιαφορία, ὅπως οἱ βοϊλάτες τοῦ κάμπου, ἀλλὰ ὠπλισμένοι μὲ χαλκωματένια κοντάρια καὶ ζωσμένοι μὲ θώρακες γιὰ νὰ ὑπερασπίζωνται τὰ βώδια ἀπὸ τοὺς λαοὺς τῆς Ἀσίας. Κι' ἔμοιαζαν μὲ ἥρωες καὶ μὲ βασιλιάδες καὶ ἦταν σὰν κι' αὐτοὺς στὴ δύναμι. Δυὸ ἀρχηγοὶ τοὺς ὡδηγοῦσαν: ὁ Πεῖρος κι' ὁ Θόας, τοὺς ὁποίους ὁ Μέγης εἶχε διορίσει ἀνωτέρους ἐπειδὴ ἦταν πιὸ γενναῖοι καὶ πιὸ ἔξυπνοι.

Κι' ἀλήθεια, ἦταν ἀδύνατο νὰ βλέπες δυὸ ἄνδρες πιὸ ὡραίους ἀπ' αὐτούς. Ὁ Μέγης τοὺς ὑποδέχθη στὸ σπίτι του ὡς λαμπροὺς προστάτας τῆς περιουσίας του. Τοὺς ἔδωσε κρέατα καὶ κρασιὰ νὰ φάνε καὶ νὰ πιοῦνε ὅσο ἤθελαν.

Ὁ Οἰνεὺς ποὺ τοὺς ἀπεθαύμαζε, λέει τοῦ φίλου του ποὺ τοῦκανε τὸ τραπέζι:

— Σ' ὅλα μου τὰ ταξείδια, δὲν ἔχω ἰδῆ ἀνθρώπους μὲ τόσο δυνατὰ καὶ τόσο καλοκαμωμένα μπράτσα καὶ μεριὰ ὅσο τάχουν αὐτοὶ οἱ δυὸ σου ἀρχιβοϊδολάτες.

Τότε ὁ Μέγης εἶπεν ἕνα λόγο ἀστόχαστο. Λέει:

— Ὁ Πεῖρος εἶνε πιὸ δυνατὸς στὸ πάλεμα, ἀλλὰ ὁ Θόας τὸν περνᾶ στὸ τρέξιμο.

Καθὼς ἄκουσαν αὐτὸ τὸ λόγο, οἱ δυὸ βοϊδολάτες κυττάχθηκαν μὲ θυμό. Ὁ Θόας λέει τοῦ Πεῖρου:

— Φαίνεται πῶς θάδωσες τοῦ ἀφέντη καὶ ἤπιε κανένα πιστὸ ποὺ τρελλαίνει, γιὰ νὰ κάθεται νὰ λέῃ πῶς ἐσὺ εἶσαι καλλίτερος ἀπὸ μένα στὸ πάλεμα.

Ὁ Πεῖρος ἄναψε καὶ λέει τοῦ Θόα:

— Τὸ καυχιέμαι πῶς σὲ νικῶ στὸ πάλαιμα. Ὅσο γιὰ τὸ τρέξιμο, χάρισμά σου τὸ βραβεῖο ποὺ σοῦδωσε ὁ ἀφέντης. Δὲν εἶνε καὶ παράξενο· ἀφοῦ ἔχεις καρδιὰ ἐλαφιοῦ νάχῃς καὶ τὰ ποδάρια.

Ἀλλὰ ὁ φρόνιμος Οἰνεὺς ἐγαλήνεψε τὸ θυμὸ τῶν βοϊδολατῶν. Ἄρχισε νὰ διηγῆται ἔξυπνα παραμύθια, στὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο οἱ κίνδυνοι ποὺ ὑπάρχουν, ὅταν μαλώνουν σὲ συμπόσια. Κι' ἐπειδὴ μιλοῦσε σωστά, τὸν ἄκουσαν καὶ ἡσύχασαν. Ὁ Μέγης ἔπειτα εἶπε τοῦ Γέροντα:

— Τραγούδισέ μας, φίλε, τὸ θυμὸ τοῦ Ἀχιλλέα καὶ τὸ συμβούλιο τῶν βασιλιάδων.

Ὁ Γέροντας ἐκούρδισε τὴ λύρα του κι' ἔβγαλε μέσα στὸν πυκνὸν ἀέρα τοῦ δώματος τὲς δυνατὲς φωνές του.